

I.P.K.Fன் தமிழினப் படுகொலை

1987-1989

NESOHR

வட கிழக்கு மனித உரிமைகள் செயலகம்

(www.nesohr.org)

நன்றி

இந்நூலின் ஆக்கத்துக்கு பல்லாற்றானும் உதவிய யாவருக்கும் எமது நன்றி. அவர்கள் யாவரினதும் பெயரினைக் குறிப்பிடுவது இங்கு உசிதமானது அல்ல. இந்நூல் முக்கியமாக எங்கள் சகோதர நிறுவனமான வடகிழக்கு புள்ளிவிபர மையத்தினர் (SNE) சேகரித்த தரவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது. அவர்களே வரைபடங்களையும் தயாரித்தளித்தனர். அவர்கள் எங்கள் விசேட நன்றிக்கு உரியவர்கள் ஆவர். விடுதலைப் புலிகளின் அனைத்துலக ஆவணக் காப்பகத்தினர் இடம், IPKF செய்த படுகொலைகள், வன்புணர்ச்சி, பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் குற்றங்கள்பற்றி பல மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்கள், தனிப்பட்டவர்கள் அனுப்பிய சத்தியக் கூற்றுக்கள், கடிதங்கள், அவர்களே சேகரித்த பத்திரிக்கை அறிக்கைகள் என A3 அளவிலான 800 பக்கங்கள் கொண்ட ஆவணத்தொகுப்பொன்று இருந்தது. அவற்றில் உள்ள சில சத்தியக் கூற்றுக்களையும் நாம் இன் நூலில் இணைத்துள்ளோம்.

முகப்பு

வெளியீட்டு விபரங்கள்

முதல் தமிழ் வெளியீடு - 2010

ISBN:

பதிப்புரிமை © வடகிழக்கு மனிதஉரிமைகள் செயலகம் (NESOHR).

இந்நூலின் மறுபதிப்பு, மறுபிரசுரத்திற்கான முழு உரிமை வடகிழக்கு மனித உரிமைகள் செயலகத்திட்கே (NESOHR) உடையதாகும். எனினும் வியாபார நோக்கற்று, எவ்வித மாற்றமுமன்றி, NESOHR இன் அத்தகு உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டு இந்நூலின் பகுதிகளை மட்டும் பிரசுரிக்கலாம்.

இந்தியப் படைகளின் கைகளில் தம் உயிரினைப் பறிகொடுத்த
ஆயிரக்கணக்கான ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

அறிமுகம்

மாபெரும் தடங்கல்களுக்கு எதிராகத் தமது இறையாண்மையை வென்றெடுக்கும் தமிழ்மக்களின் போராட்டத்தில் அவர்களின் வரலாற்றைப் பதிதலும் நினைவு கூருதலும் அத்தியாவசியமான ஒரு பகுதியே. இவ்வெளியீடும் அவ்வரலாற்றைப் பதிவுசெய்யும் அந்த அவசியச்செயற்பாட்டின் ஒரு பகுதியே ஆகும்.

இலங்கை இந்திய அரசாங்கங்களுக்கிடையில் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகியதைத் தொடர்ந்து இந்திய அமைதி காக்கும் படை என்ற பெயரில் இந்தியப் படையினர் இலங்கைத் தீவின் தமிழர் தாயகப் பிரதேசத்தில் 1987 ஆம் ஆண்டு காலடிவைத்தனர். விரைவிலேயே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்த இந்தியப் படையினர், பொதுமக்களுக்கு எதிராகப் பல அநீதிகளையும் இழைத்தார்கள். அவர்களது படைநடவடிக்கைகளின்போது அவர்கள் மேற்கொண்ட பரந்தளவிலான பொதுமக்களின் படுகொலைகளிலும் அநீதிகளிலும் ஒரு சிறு பகுதியே இங்கு பதிவுசெய்யப்படுகின்றது. இந்தியப்படைகள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளில் மூன்று சம்பவங்கள் குறிப்பாக கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியவை: யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையிலிருந்த ஊழியர்கள், நோயாளிகள், பார்வையாளர் ஆகியோரின் படுகொலை, 1989 இடம்பெற்ற வல்வைப்படுகொலை, மற்றும் தமிழ்ப்பெண்கள் மீதான பெரும்தொகையான பாலியல் வல்லுறவுகள் ஆகியவையே அவையாகும்.

இந்நடவடிக்கையில் நேரடியாக ஈடுபட்ட பல இந்தியர்கள் புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார்கள். எனினும், பாதிக்கப்பட்ட தமிழீழ மக்களால் ஒரேயொரு புத்தகம் மட்டுமே இதுவரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. வல்வைப் படுகொலை பற்றி அதில் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட அனந்தராஜா என்பவரால் எழுதப்பட்ட புத்தகமே அதுவாகும். அப்புத்தகம் தற்போது கிடைப்பதற்கிரதாவுள்ளது. இப்புத்தகத்தில் பல பிரதிகள் வன்னியில் இருந்தன, ஆனால் அவையனைத்துமே 2009 மே யில் நடந்த இறுதிச் சண்டைகளில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

2009 இற்கு முன்னர் தமிழ்மக்கள் மீது நடாத்தப்பட்ட பாரியளவிலான படுகொலைகளைப் பதிவு செய்வதில் வடக்குக் கிழக்கு மனித உரிமைகள் செயலகமும் வடக்குக் கிழக்கு புள்ளிவிபர மையமும் கூட்டாக இணைந்து செயற்பட்டன. அம்முயற்சியின் இரண்டாவது பாகமே இப்புத்தகமாகும். இலங்கைப் படைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகள் தொடர்பாக ஒரு புத்தகம் “தமிழினப் படுகொலைகள் - 1956-2008” என்னும் பெயரில் 2009 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்தப் புத்தகம் 1987-1990 வரை தமிழர் தாயகத்தில் நிலைகொண்டிருந்த இந்தியப் படைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகளைப் பதிவுசெய்கின்றது.

1980களின் ஆரம்பத்தில், பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் தலைமையின் கீழ், பெரும்பாலும் தன்னுடைய தென்கோடியில் உருவாகிவந்த பிரச்சினையைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்குடன், தமிழ்க் கிளர்ச்சி இயக்கங்களுக்கு இந்தியா உதவியது. இந்தியா தலையிட்டு, இலங்கைத் தீவில் இன்னொரு “பங்களாதேசை” உருவாக்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையை தமிழ்மக்கள் மத்தியில் இது உருவாக்கியது. ஆனால் இதே இந்தியாவே, இப்புத்தகத்தில் உள்ளடக்கப்பட்ட காலத்திலான தனது நடவடிக்கையின் போது, “இந்தியத் தாய்நாடு” பற்றித் தமிழ் மக்கள் வைத்திருந்த நோக்கை குழப்பமடையச் செய்யும் வகையில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் எதிராகத் திரும்பியது.

தமிழ் மக்களின் இக்குழப்பம் சர்வதேச அரசியல் பற்றிய அவர்களின் அறிவு பற்றாமைமையே பிரதிபலிக்கின்றது. அக்காலகட்டத்திலிருந்து தமிழ் மக்கள் பலதாரம் வந்து விட்டார்கள். இருப்பினும், இந்திய அரசின் தமிழ் மக்களுக்கெதிரான தீவிர நிலைப்பாட்டின் பின்னணி காரணங்கள் இதுவரை தெளிவு படுத்தப் படாமலே உள்ளது. இக்காரணங்களை வெளிக்கொணர்வது தமிழ் மக்களை எதிர் நோக்கும் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும்.

1. கொக்குவில், பிரம்படி, பொற்பதி வீதிப் படுகொலை - 12 அக்டோபர் 1987

கொக்குவிற கிராமம் யாழ் மாவட்டத்தில் நல்லூர்ப் பிரதேச எல்லைக்குள் அமைந்துள்ளது. பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவபீடம் அமைந்துள்ள இடத்திலிருந்து மேற்குப் புறமாக ஏறக்குறைய ஐநூறு யார் தூரத்தில் கொக்குவில் பிரம்படி வீதி உள்ளது.

இந்திய இராணுவத்தினர் 1987ஆம் ஆண்டு பத்தாம் மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதி பலாலியிலிருந்து யாழ் நகரை நோக்கிய தொடருந்து நிலைய வீதியூடாகக் கனரக வாகனங்கள் மூலம் முன்னேறி கொக்குவில் பிரம்படிப் பகுதியினைச் சுற்றிவளைத்தது. பொதுமக்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று அங்கிருந்த பெண்கள், குழந்தைகள், வயோதிபர்கள், இளைஞர்கள் என யாவரையும் வீதிகளுக்கு அழைத்து வந்து சுட்டதில் நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் உயிரிழந்தார்கள். அன்றையதினம்

வேறு ஒரு பகுதியூடாக வந்த இந்திய இராணுவத்தின் மற்றுமொரு அணியினர், கொக்குவில் பொற்பதிப் பகுதியைச் சுற்றிவளைத்து மக்களைக் கைதுசெய்து கொக்குவில் பிள்ளையார் ஆலயத்துக்கு வடக்காக நானூறு யார் தூரத்தில் அமைந்துள்ள சனசமூக நிலையத்தின் அருகே வீதியோரத்தில் அனைவரையும் உயிருடன் நிலத்தில் படுக்க வைத்து இராணுவத்தின் கவச வாகனங்கள், டாங்கிகளை அவர்கள் மீது ஏற்றிப் படுகொலை செய்தனர். இதில் அறுபத்துநான்கு பொதுமக்கள் உயிரிழந்தார்கள். 1987 ஒக்டோபர் பன்னிரண்டாம் திகதி பிரம்படிப் பகுதி, கொக்குவில் பொற்பதிப் பகுதி ஆகிய இடங்களில் நடந்த சம்பவத்தில் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் உயிரிழந்தார்கள்.

பொற்பதி வீதியைச் சேர்ந்த 87 வயதான தட்சணாமூர்த்தி சிவராஜலிங்கம் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“சுகாதாரப் பரிசோதகரான என்னுடைய சகோதரன் தட்சணாமூர்த்தி தவராஜலிங்கம், வயது 44, அவருடைய மனைவி தவராஜலிங்கம் கனகமலர், வயது 38, பிள்ளைகளான தவராஜலிங்கம் கரன், வயது 10, தவராஜலிங்கம் கஜேந்திரன், வயது 6, 18 மாதங்களே நிரம்பிய தவராஜலிங்கம் தர்மிகா ஆகியோர் கொக்குவில் பிரம்படி வீதியிலுள்ள இல 24 வீட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய இன்னொரு மருமகனான 11 வயதான ஹர்சனும் அவர்களுடன்தான் இருந்தார்.

அன்றைய தினம் என்னுடைய சகோதரனின் வீட்டுப்பகுதியில் கடுமையான துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. அடுத்தநாள் காலை 7 மணிக்குத்தான் அவ்வீட்டுக்கு என்னால் போக முடிந்தது. அங்கே, என்னுடைய சகோதரன், அவரின் மனைவி, பஞ்சிளம் பெண்குழந்தை ஆகியோரின் சடலங்கள் வீட்டிற்குள் இருந்தன. வேறு இரு சடலங்களும் அவ்வளாகத்தில் காணப்பட்டன.

கரன், கஜேந்திரன், ஹர்சன் ஆகிய மூன்று பையன்புறம் இன்னொரு அறையிலிருந்த கட்டிலின் கீழ் ஒளிந்திருந்ததைக் கண்டேன். கஜேந்திரனும் ஹர்சனும் காயமடைந்திருந்ததுடன் குருதி வடிந்துகொண்டும் இருந்தது.”

7 ஆம் வட்டாரம் நைநாதீவைச் சேர்ந்த 47 வயதான நாகலிங்கம் நாகேஸ்வரி தன் வாக்குமூலத்தில்,

“நான் என்னுடைய அண்ணா நாகலிங்கம் ஜீவரட்ணத்தின் குடும்பத்துடன் இல 24, பிரம்படி வீதி, கொக்குவிலில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். சில வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் என் பெற்றோர் மரணமடைந்திருந்தார்கள். அவ்வீட்டில், அண்ணாவும், பிள்ளைகளான கோகிலாவும் மனோகரனும், என்னுடைய சகோதரிகளான ஆனந்தகௌரி, சாரதாதேவியும் ஒன்றாக வசித்தோம்.

அன்றைய தினம் காலை ஒரு மணியிலிருந்து, துப்பாக்கிச்சூட்டுச் சத்தத்தால் எமது உறக்கம் கலைந்துபோயிருந்தது. காலை 5.30 அளவில், இந்தியப் படையினர் எமது வீட்டு வளவுக்குள் நுழைந்து எம்மை வெளியில் வருமாறு சொன்னார்கள். படையினர்கள் எமது வீட்டு வளாகத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த நேரத்தில் எறிகணைகள் அருகில் விழுந்து வெடித்தது. பின்னர், குண்டுப் பயத்தினால் பயமடைந்தோ என்னமோ, அவர்கள் தங்கள் சடுகலன்களை எம்மை நோக்கித் திருப்பினார்கள். என்னுடைய அண்ணாவும் ஆறே வயது நிரம்பிய அவரது மகன் மனோகரனும் அவர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள். என்னுடைய இரு சகோதரிகளும், ஏழு வயதான மருமகள் கௌசலாவும் அவர்களின் துப்பாக்கிச் சன்னங்களுக்கு இலக்காகிக் காயமடைந்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.”

2. புதுக்காட்டுச் சந்திப்புகொலை 11 அக்டோபர் 1987

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் வடபகுதியில் பச்சிலைப்பள்ளி பிரதேச செயலர் பிரிவில் ஏ-9 நெடுஞ்சாலையில் சோரன்பற்று புதுக்காட்டுச் சந்தி அமைந்துள்ளது. இச்சந்தியானது மருதங்கேணி, பளை, கிளிநொச்சி என்பவற்றை இணைக்கும் முச்சந்தியாக உள்ளது. இச்சந்தியைச் சுற்றி சோரன்பற்று, கரந்தாய் போன்ற கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. மேலும் தாளையடி, மருதங்கேணிப் பகுதிக்கான பிரதான வீதி இச்சந்தியிலிருந்து ஆரம்பிப்பதால் இச்சந்தியில் போக்குவரத்துக்காகப் பொதுமக்கள் அதிகளவில் கூடுகின்ற இடமாகும்.

11.10.1987 அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை 3.30 மணியளவில் ஆணையிறவு இந்திய இராணுவ முகாமிலிருந்து யாழ். நோக்கி வாகனத்தொடரணி, கவசவாகனங்கள் சகிதம் வந்த இந்தியப் படையினர் புதுக்காட்டுச் சந்திப் பகுதியில் திடீரென வாகனங்களிலிருந்து இறங்கி அப்பகுதியில் கடைகளில் பொருட்களை வாங்குவதற்காகவும், பிரயாணத்திற்காகவும் நின்ற பொதுமக்கள் மீது நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் எட்டுப் பேர் உயிரிழந்ததுடன், நான்குபேர் படுகாயமடைந்தார்கள். இந்தச் சம்பவத்தின் போது தன்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளை இழந்தவரும் சந்தியில் கடை வைத்திருந்தவருமான இளையதம்பி பேரம்பலம் பின்வருமாறு கூறினார்.

“வாகனங்களில் வந்த இந்திய அரசு படையினர் திடீரென இறங்கி பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற் காத்து நின்ற மக்கள்மீதும் கடைகளில் நின்றவர்கள் மீதும் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தை நடத்தினார்கள். அன்றையதினம் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆகையால் கடையில் எனது மூத்தமகனும் இளையமகனும் நின்றனர். அத்துடன் ஊழியர் ஒருவரும் நின்றார். இவர்கள் மூவரையும் இராணுவம் கடையுடன் சேர்த்து எரித்தது. இவர்களின் உடல்கள் எரிந்த நிலையில் பின்னர் என்னால் மீட்கப்பட்டது. இந்தச் சந்தியிலிருந்த நான்கு கடைகளும் டாங்கிகளால் இடிக்கப்பட்டன. அத்துடன் சந்தியில் நின்ற காரும் எரிக்கப்பட்டது.”

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

01. கனகரத்தினம், சாரதி, 35
02. குழந்தைவேலு செல்வராசா, வியாபாரம், 22
03. பொன்னையா நவரத்தினம், காவலாளி, 34
04. பொன்னையா சுப்ரமணியம், வியாபாரம், 40
05. பேரம்பலம் மகேஸ்வரன், மாணவன், 10
06. பேரம்பலம் கோகிலாதேவி, மாணவி, 14
07. வேலாயுதம் செந்தில்நாதன், மாணவன், 14
08. சின்னத்தம்பி பசுபதிப்பிள்ளை, கமம், 41

காயமடைந்தவர்களின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் வயது)

01. கணபதிப்பிள்ளை கேதீஸ்வரன், 14
02. சுப்பிரமணியம் ஏகாம்பரம் 45
03. சின்னக்குட்டி சிவரூபன், 16
04. ஆறுமுகம் பாலசிங்கம், 30

3. யாழ். போதனா வைத்தியசாலைப் படுகொலை 21,22 அக்டோபர் 1987

யாழ் நகரத்தின் கிழக்குப் புறமாக நகரில் அமைந்துள்ள யாழ். போதனா வைத்தியசாலை யாழ் குடாநாட்டில் வாழ்கின்ற எட்டு இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்களிற்கு மட்டுமன்றி அயல் மாவட்டங்களான கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு போன்ற இடங்களிற்கும் பிரதான வைத்தியசாலையாக உள்ளது. தினசரி ஆயிரம் பேர் வரையில் வெளிநோயாளர் பிரிவில் சிகிச்சை பெறுவதோடு, பல கட்டட வசதிகளுடன், சத்திரசிகிச்சைப் பிரிவு, அவசர சத்திரசிகிச்சைப் பிரிவு எனப் பல பிரிவுகளுடனும் 1970களிலிருந்து இயங்கி வருகிறது.

1987ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் பத்தாம் நாள் இந்தியப் படையினருக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான யுத்தம் தொடங்கியதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக நடைபெற்ற போரின்மூலம் யாழ்நகரைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் இந்திய இராணுவத்தினர் ஈடுபட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் நிலை கொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் யாழ் நகரப்பகுதி மீது பெருமளவு எறிகணைத் தாக்குதல், விமானத் தாக்குதலை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் யாழ். வைத்தியசாலையில் வைத்தியர்கள், ஊழியர்கள், தாதிமார் தமது உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் மக்களுக்கான வைத்திய சேவையை வழங்கிப் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

1987 அக்டோபர் இருபத்தோராம் திகதி இந்தியப்படையினர் எறிகணை வீச்சு, விமானத் தாக்குதல்களை நடத்தியவாறு யாழ். நகரை நோக்கி முன்னேறினார்கள். யாழ். வைத்தியசாலையில் பணிகளில் ஈடுபட்ட வைத்தியர்கள், ஊழியர்கள், சிகிச்சை பெற வந்த நோயாளிகள் போன்றோர் பாதுகாப்பிற்காக, வைத்தியசாலை எக்ஸ்ட்ரே பிரிவு அலுவலகம் அமைந்துள்ள இடத்தில் பாதுகாப்பு தேடினார்கள். பிற்பகல் 3.00 மணியளவில் யாழ் நகரப் பகுதிக்குள் இந்திய இராணுவம் உள்ளுழைந்தது. பின்னர்

4.30 மணியளவில் யாழ். போதனா வைத்தியசாலைக்குள் நுழைந்த இந்திய இராணுவம் அலுவலகப் பகுதியில் வைத்தியசாலைச் சீருடையுடன் இருந்த ஊழியர்கள், நோயாளர் வண்டில், கட்டில், பாய், வாங்குகளிற் படுத்திருந்த நோயாளர்கள் என எல்லோரையும் சுட்டுப்படுகொலை செய்தது. கடமையில் இருந்த 21 ஊழியர்களும் 46 நோயாளர்களும் பார்வையாளர்களும் இப்படுகொலையில் கொல்லப்பட்டார்கள். எனினும், கொல்லப்பட்டவர்களின் உறவினர்கள் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில் மொத்தத்தில் 135 மக்கள் கொல்லப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள். அந்நேரத்தில் ஏனையவர்கள் கதைத்தவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெரும்பாலும் இத்தொகை சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

கொல்லப்பட்டவர்களின் சடலங்கள் மூன்று நாட்களாக வைத்தியசாலையிலேயே இருந்தன. அதன் பின்னரேயே வைத்தியசாலை குப்பைத்தொட்டியில் போட்டு எரிக்கப்பட்டன. கொல்லப்பட்ட 21 வைத்தியர்கள், தாதியர்கள், ஊழியர்களையும், 46 நோயாளர்களையும் நினைவுகூர்ந்து வருடந்தோறும் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் நினைவுதினம் அனுஸ்டிக்கப்படுகின்றது.

முருகன் வீதி, உரும்பிராய் கிழக்கு, உரும்பிராயைச் சேர்ந்த சண்முகலிங்கம் லோகநாயகி தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“என்னுடைய கணவர் வைத்திலிங்கம் சண்முகலிங்கம் யாழ்ப்பாண பொதுவைத்தியசாலையில் நோயாளர் காவுவண்டிச் சாரதியாக இருந்தார். எறிகணைத் தாக்குதலில் எமது வீடு அகப்பட்டது. நான் எனது பிள்ளைகளுடன் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று வைத்தியசாலை விடுதியில் அவருடன் தங்கியிருந்தேன். ஒக்ரோபர் 21 ஆம் திகதி கணவர் இரு பிள்ளைகளுடன் மேற்பார்வையாளர் அலுவலகத்தில் இருந்தார். நான் மற்றைய இரு பிள்ளைகளுடனும் எக்ஸ்-கதிர் அறையில் தங்கியிருந்தேன். வைத்தியசாலையைச் சுற்றி துப்பாக்கிச் சூடுகளும் எறிகணைகள் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தங்களும் கேட்டவண்ணமிருந்தன. வைத்தியசாலை வளாகத்துக்குள் நுழைந்த இந்திப் படையினர் கண்ணில் அகப்படும் அனைவரையும் சுட்டுத்தள்ளத் தொடங்கினர். பின்னர், அவர்கள், எக்ஸ்-கதிர் அறைக்குள் நுழைந்து கைக்குண்டுகளை வீசி துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் செய்தார்கள். அடுத்தநாள் மாலை 5 மணியளவில் நான் மேற்பார்வையாளர் அறைக்குச் சென்றபோது, கணவருடைய சடலத்தைக் கண்டேன். அவருடன் தங்கியிருந்த இரு பிள்ளைகளும் வைத்தியசாலையில் துப்பாக்கிச் சூடுகள் தொடங்கியவுடனேயே வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியேறியிருந்தார்கள். என்னுடைய கடைசிப் பிள்ளை காயமடைந்திருந்தது, அவருடைய அண்ணா அவரை ஆனைப்பந்தி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசென்றார்.”

காளிகோவிலடி, அளவெட்டி வடக்கு, அளவெட்டியைச் சேர்ந்த தவமணி ராஜரட்ணம் தனது வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“என்னுடைய கணவர் ஆரியக்குட்டி ராஜரட்ணம் முழங்கால் சத்திர சிகிச்சைக்காக ஒக்ரோபர் 18 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாண பொது வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். ஒக்ரோபர் 23 ஆம் திகதி, இந்தியப் படையினர் வைத்தியசாலைக்குள் நுழைந்து, பல நோயாளர்களையும் ஊழியர்களையும் சுட்டுக்கொன்றுவிட்டதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், இந்தியப் படைகள் வைத்தியசாலையை ஆக்கிரமித்திருந்ததால் எவருமே அங்கு செல்லத் துணியவில்லை. நவம்பர் 15 ஆம் திகதிதான், என்னுடைய மச்சாள் வைத்திசாலைக்குச் சென்றார். இந்தியப் படைகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவர்களில் என்னுடைய கணவரும் ஒருவர் என வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் மூலமாக அவர் அறிந்துகொண்டார்.”

அரசடி வீதி, கோண்டாவில் கிழக்கு, கோண்டாவிலைச் சேர்ந்த பசுபதீஸ்வரி கிருஸ்ணராஜா தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் இவ்வாறு கூறுகின்றார்,

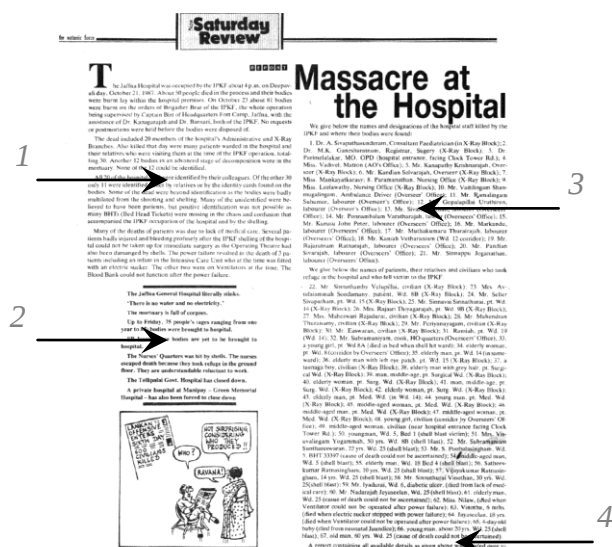
“என்னுடைய கணவரும் பிள்ளைகளும் நானும் கோண்டாவிலிலுள்ள எமது வீட்டில் வசித்துவந்தோம். இந்தியப் படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும்மிடையில் ஏற்பட்ட மோதல்களைத் தொடர்ந்து என்னுடைய கணவர் தான் மேற்பார்வையாளராக வேலை செய்த யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலைக்கு எம்மைக் கூட்டிச் சென்றார். ஒக்ரோபர் 12 ஆம்

168. கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த செல்வராஜா நாகேஸ்வரி என்பவர் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

வெளிநோயாளர்களையும், வைத்தியசாலை ஊழியர்களையும் பார்வையாளர்களையும் கீழ் மாடி நிருவாகப் பகுதி இருந்த மண்டபத்தில் பாதுகாப்பாக இருக்குமாறு கூறப்பட்டது. அங்கு காப்பு எடுத்தவர்களில் என்னுடைய கணவரும் என்னுடைய மகனும் நானும் அடங்குவோம். மாலை நான்கு மணியாகியும் நாம் அனைவரும் அங்கேயே இருந்தோம். ஏறத்தாள அதே நேரத்தில் அம் மண்டபத்தின் வீதியோர நுழைவாயிலுடாக சீருடையில் வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் அங்கு நாம் காப்பெடுத்திருந்ததைக் கண்டு சுடத்தொடங்கினார்கள். நாம் அனைவரும் நிலத்தில் விழுந்து படுத்துக்கொண்டோம். நான் சற்றுப் பின்னகர்ந்தேன். ஆனால் கையெறிகுண்டுத்தாக்குதலில் நான் காயமடைந்தேன். மெதுவாக ஊர்ந்து கணவருக்கு அருகில் சென்றேன். ஆனால் அவர் இறந்திருந்தார்.

இறந்தவர்களின் சடலங்களும், காயமடைந்தவர்களும் காயமின்றித் தப்பித்தவர்களும் அடுத்தநாள் காலை 10 அல்லது 11 மணிவரை அந்த மண்டபத்திலேயே இருந்தனர். அதற்குப் பின்னர்தான் வைத்தியசாலை அதிகாரிகள் வந்து வெளியில் வருமாறு அழைத்தார்கள். என்னுடைய கணவரின் சடலம் உட்பட இறந்தவர்கள் அனைவரது சடலங்களும் மண்டபத்திலேயே இருந்தன. ஒக்ரோபர் 23 ஆம் திகதி என்னுடைய மகனும் நானுமாக என் கணவரின் சடலத்தை இனங்காட்டினோம். வைத்தியசாலைக்குப் பைக்கிள்க்கில் அனைத்து சடலங்களையும் ஒன்றாகப் போட்டு எரித்ததாக என்னுடைய மகன் பின்னர் கூறினார்.”

இச்சம்பவம் நடந்து சில
வாரங்களுக்குப் பின்னர்
வெளிவந்த (A3 அளவிலான)
Saturday Review என்னும்
உள்ளூர் செய்தித்தாளில்
இப்படுகொலை பற்றிய செய்தி
வெளிவந்தது. அது கீழே
தரப்பட்டுள்ளது. அப்பக்கத்தில் 1-
4 இலக்கமிடப்பட்ட மூன்று
பகுதிகள் பெரிதாக்கப்பட்டு
வாசிக்கக்கூடியளவு தெளிவாகவும்
தரப்பட்டுள்ளன. பெரிதாக்கப்படாத
இடத்தில் இதில்
பாதிக்கப்பட்டவர்களின்
பெயர்களே உள்ளன. அவை
இப்புத்தகத்தின் ஏனைய
பகுதிகளில் உள்ளதைப் போன்று
சாதாரண வடிவத்திலேயே

கரப்பட்டுள்ளன.

REPORT

The Jaffna Hospital was occupied by the IPKF about 4 p.m. on Deepavali day, October 21, 1987. About 50 people died in the process and their bodies were burnt lay within the hospital premises. On October 23 about 81 bodies were burnt on the orders of Brigadier Brar of the IPKF, the whole operation being supervised by Captain Bist of Headquarters Fort Camp, Jaffna, with the assistance of Dr. Kanagarajah and Dr. Bansari, both of the IPKF. No inquests or postmortems were held before the bodies were disposed of.

The dead included 20 members of the hospital's Administrative and X-Ray Branches. Also killed that day were many patients warded in the hospital and their relatives who were visiting them at the time of the IPKF operation, totalling 30. Another 12 bodies in an advanced stage of decomposition were in the mortuary. None of the 12 could be identified.

All 20 of the hospital staff were identified by their colleagues. Of the other 30 only 11 were identified either by relatives or by the identity cards found on the bodies. Some of the dead were beyond identification as the bodies were badly mutilated from the shooting and shelling. Many of the unidentified were believed to have been patients, but positive identification was not possible as many BHTs (Bed Head Tickets) were missing in the chaos and confusion that accompanied the IPKF occupation of the hospital and by the shelling.

Many of the deaths of patients was due to lack of medical care. Several patients badly injured and bleeding profusely after the IPKF shelling of the hospital could not be taken up for immediate surgery as the Operating Theatre had also been damaged by shells. The power failure resulted in the death of 3 patients including an infant in the Intensive Care Unit who at the time was fitted with an electric sucker. The other two were on Ventilators at the time. The Blood Bank could not function after the power failure.

The Jaffna General Hospital literally stinks.

'There is no water and no electricity.'

The mortuary is full of corpses.

Up to Friday, 75 people's (ages ranging from one year to 85) bodies were brought to hospital.

SR learns more bodies are yet to be brought to hospital.

The Nurses' Quarters was hit by shells. The nurses escaped death because they took refuge in the ground floor. They are understandable reluctant to work.

The Tellipalai Govt. Hospital has closed down.

A private hospital at Manipay - Green Memorial Hospital - has also been forced to close down

Massacre at the Hospital

We give below the names and designations of the hospital staff killed by the IPKF and where their bodies were found:

1. Dr. A. Sivapathasunderam, Consultant Paediatrician (in X-Ray Block); 2. Dr. M.K. Ganesharatnam, Registrar, Sugery (X-Ray Block); 3. Dr. Parimelalakar, MO, OPD (hospital entrance, facing Clock Tower Rd.); 4. Miss. Vadivel, Matron (AO's Office); 5. Mr. Kanapathy Krishnarajah, Overseer (X-Ray Block); 6. Mr. Kandian Selvarajah, Overseer (X-Ray Block); 7. Miss. Mankayatkary; 8. Paramanathan, Nursing Office (X-Ray Block); 9. Miss. Leelawathy, Nursing Office (X-Ray Block); 10. Mr. Vaitilingam Shanmugalingam, Ambulance Driver (Overseer's Office); 11. Mr. Ramalingam Suhumar, labourer (Overseer's Office); 12. Mr. Gopalapillai Uruthiren, labourer (Overseer's Office); 13. Mr. Sivaloganathan, labourer (Overseers' Office); 14. Mr. Ponnambalam Varatharajah, labour (Overseers' Office); 15. Mr. Kurusu John Peter, labourer (Overseers' Office); 16. Mr. Markandu, labourer (Overseers' Office); 17. Mr. Muthukumar Thurairajah, labourer (Overseers' Office); 18. Mr. Kaniah Vetharanium (Wd. 12 corridor); 19. Mr. Rajaratnam Ratnarajah, labourer (Overseers' Office); 20. Mr. Pandian Sivarajah, labourer (Overseers' Office); 21. Mr. Sinnappu Joganathan, labourer (Overseers' Office).

(died when Ventilator could not be operated after power failure); 65. 4-day old baby (died from neonatal Jaundice); 66. young man, about 20 yrs. Wd. 25 (shell blast); 67. old man, 60 yrs. Wd. 25 (cause of death could not be ascertained).

A report containing all available details as given above was handed over to Dr. Natchinarkiniyan of the Jaffna General Hospital on November 7, 1987.

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 அருணாசலம் சிவபாதசுந்தரம், மருத்துவர் (மருத்துவமனை)
- 02 சேதுசிகாமணி கணேசரட்ணம், மருத்துவர் (மருத்துவமனை), 29
- 03 கதிர்காமு பரிமேலழகர், மருத்துவர் (மருத்துவமனை), 40
- 04 இராமநாதன் மங்கையற்கரசி, தாதி (மருத்துவமனை), 31
- 05 திருமதி வடிவேலு, தாதி (மருத்துவமனை), 48
- 06 முத்தையா லீலாவதி, தாதி (மருத்துவமனை), 28
- 07 பரமநாதன், தாதி (மருத்துவமனை), ,
- 08 கந்தையா செல்வராஜா, மேற்பார்வையாளர் (மருத்துவமனை), 56
- 09 கணபதி கிருஸ்ணராஜா, மேற்பார்வையாளர் (மருத்துவமனை), 50
- 10 இராசரத்தினம் இரத்தினராஜா, ஆய்வுகூடப் பணியாளர்(மருத்துவமனை), 28
- 11 வைத்திலிங்கம் சண்முகலிங்கம், அம்புலன்ஸ் சாரதி (மருத்துவமனை), 49
- 12 கந்தையா வேதாரணியம், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 27
- 13 கந்தன் மார்க்கண்டு, ஊழியர் (மருத்துவமனை), 39
- 14 குருசுமுத்து ஜோன்பீற்றர், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 24
- 15 கணபதி சிவலோகநாதன், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 23
- 16 இராமலிங்கம் சுகுமார், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 24
- 17 முத்துக்குமாரு துரைராஜா, ஊழியர் (மருத்துவமனை), 26
- 18 பொன்னம்பலம் வரதராஜன், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 28
- 19 கோபாலப்பிள்ளை உருத்திரன், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 24
- 20 சின்னப்பு ஜெயநாதன், ஊழியர் (மருத்துவமனை), 36
- 21 தங்கவேலு சவுந்தராஜா, மாணவன், 06
- 22 பெலீசியன் சதீஸ்யோகேந்திரன், மாணவன், 15
- 23 மார்க்கண்டு தியாகராசா, சாரதி, 48
- 24 அந்தோனிமுத்து அந்தோனி, விக்ரர் க.தி.க பொறுப்பாளர், 35
- 25 அப்பையா மாணிக்கம், வீட்டுப்பணி, 79
- 26 அரியகுட்டி இராசரத்தினம், சாரதி, 53
- 27 அரியரட்ணம் லில்லிநேசம், வீட்டுப்பணி, 75
- 28 அல்பிரட் அந்தோனிப்பிள்ளை, , 65
- 29 அல்பிரட் மேரியோசெப்பின், , 37
- 30 ஜெபமணி கீதபொன்கலன், வீட்டுப்பெண், 43
- 31 ஜோன் சின்னையா, தொழிலாளி, 65
- 32 யோன் சிமியோன், தச்சவேலை, 67
- 33 தோம்ஸ் பேரின்பநாயகம் பஸ்தியாம்பிள்ளை, முகாமையாளர், 66
- 34 செபஸ்தியன் தம்பிராஜா, கூட்டுறவுச்சங்க ஊழியர், 55
- 35 செல்லையா தங்கமணி, , 58
- 36 செல்லர் சிவபுரம், கமம்
- 37 வேலுப்பிள்ளை சரவணமுத்து, , 60
- 38 ஞானப்பிரகாசம் செந்தூர்முகுகன், வியாபாரம், 40
- 39 சுப்பிரமணியம் ஜெயமோகன், வியாபாரம், 32
- 40 சத்தியசீலன் ஜெயசீலன், மாணவன், 17
- 41 சின்னத்தம்பி வேலுப்பிள்ளை, தெரியாது, 75
- 42 சின்னவி சின்னத்துரை, , 57
- 43 சிவலை குணரட்ணம், தபால்ஊழியர், 49
- 44 சூடாமணி ஆவுடையம்மா, குடும்பப்பெண், 55
- 45 இராஜதுரை மகேஸ்வரி, குடும்பப்பெண், 46
- 46 இராயப்பு சூசைப்பிள்ளை, ஓய்வூதியர், 74
- 47 இராமசாமி இலங்கேஸ்வரன், தொழிலாளி, 25
- 48 இராசு சுப்பிரமணியம், சமையல், தொழில், 46
- 49 நடராஜா ஜெயசீலன், துறைமுகத் தொழிலாளி, 21
- 50 கந்தையா நவரட்ணம், காவலாளி, 50
- 51 கந்தையா சிவராஜா, சாதாரண தொழிலாளி, 25
- 52 கிருபாகரன் இந்திராணி, குடும்பப்பெண், 32
- 53 பஸ்தியாம்பிள்ளை யோன்அரியமலர், , 60
- 54 பஸ்தியாம்பிள்ளை நொய்லா விஜயந்தி, , 20
- 55 துரைச்சாமி இராஜேந்திரா, ஓய்வூதியர், 70

- 56 துரைச்சாமி மகேந்திரா, இலங்கைவங்கி, 73
 57 துரைச்சாமி ஆறுமுகம், , 72
 58 தம்பிப்பிள்ளை கனகலிங்கம், தொழில்நுட்ப உதவியாளர், 64
 59 தம்பிப்பிள்ளை கிருபாகரன் தொழிலாளி 33
 60 தியாகராசா மதியரசன், மாணவர், 17

காயமடைந்தவர்களின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

இல பெயர் தொழில் வயது

- 01 யூலியஸ் பிரதீபன், குழந்தை ,06 மாதம்
 02 ந.அன்னம், முதியவர், 90
 03 நா.நவரத்தினம், தொழிலாளி, 54
 04 நா.செல்லையா, தொழிலாளி, 21
 05 நடராசா தனபாலசிங்கம், கடை, 20
 06 நவரத்தினம் சந்திரகுமார், தொழிலாளி, 18
 07 பூ.விஸ்ணுதாசன், , 34
 08 பத்மநாதன் தனபாக்கியலட்சுமி, குடும்பப்பெண், 43
 09 பற்குணராஜா கமலா, மாணவி, 25
 10 தா.இராசேந்திரன், தொழிலாளி, 44
 11 மா.அன்னலட்சுமி, வீட்டுப்பணி, 75
 12 அ. சண்முகராசா, வியாபாரம், 36
 13 அ.கந்தசாமி, கிளிநர், 36
 14 கே.பாலையா, எலக்ட்ரீசியன், 44
 15 செ. பத்மநாதன், முகாமையாளர், 46
 16 செ.தவராஜன், கமம், 22
 17 சின்னப்பொடி தெய்வாணை, வீட்டுப்பணி, 65
 18 வா.மதிஜீவன், சாரதி, 23
 19 ராஜரட்ணம் ஜனார்த்தனன், மாணவன், 20

4. அராலித்துறைப் படுகொலை 22 அக்டோபர் 1987

அராலித்துறை யாழ் மாவட்டத்தின் வலிகாமம் மேற்கு சங்கானைப் பிரதேச எல்லைக்குள் அமைந்துள்ளது. இலங்கை இராணுவம் யாழ்கோட்டைப்பகுதியில் நிலைகொண்டிருந்ததால், யாழ் கோட்டைப் பகுதியின் அருகாமையிலுள்ள பண்ணைப் பாலம் ஊடான போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக தீவப் பகுதிக்கான போக்குவரத்துப் பாதையாக அராலித்துறை விளங்கியது.

அக்காலப்பகுதியில் தீவுப்பகுதி மக்கள் அராலித்துறைப் பாதையினூடாகப் போக்குவரத்தில் ஈடுபட்டனர்.

1987ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் இருபத்திரண்டாம் நாள் தீவுப் பகுதியிலிருந்து யாழ் நகரம் நோக்கி பதினைந்து வரையான இயந்திரப் படகுகளில் முந்நாறிற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் பயணம் செய்தனர். அன்று மதியம் அராலித்துறைக் கரையில் தரையிறங்கிய பொதுமக்கள் மீது இந்திய இராணுவத்தின் உலங்குவானூர்தி மூலம் தாக்குதல் நடத்தியதால் அச்சமடைந்த மக்கள் அராலித்துறை மடத்தில் தஞ்சம் புகுந்தனர். பாதுகாப்புத்தேடி ஓடிய, தஞ்சமடைந்த மக்களை இலக்கு வைத்து ஏழிற்கும் மேற்பட்ட றொக்கட் குண்டுகள் வீசப்பட்டது.

இதனால் அராலித்துறை மடத்தடியில் தஞ்சம் புகுந்த பயணிகள் முப்பத்தைந்து பேர் உயிரிழந்தனர். முப்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் காயமடைந்தார்கள். ஏழிற்கும் மேற்பட்ட படகுகள் முழுமையாக சேதமடைந்தன.

சில படகுகள் பகுதியளவில் சேதமடைந்தன. இறந்தவர்களின் சடலங்கள், காயப்பட்டவர்கள் மீள மறுகரைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு ஊர்காவறுதுறை வைத்தியசாலைக்கு உழவு இயந்திரம் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இறந்தவர்களில் தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்த அரச உத்தியோகத்தார்கள், மாணவர்கள், பொதுமக்கள் எனப்படும் அடங்குவர்.

4ஆம் குறுக்குத் தெரு, தண்ணீர்தாங்கியடி, குருநகர் என்னும் முகவரியைச் சேர்ந்த பியஸ் மரியதாஸ் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“நான் ஒரு கடற்றொழிலாளன். ஒக்டோபர் 10 ஆம் திகதி எறிகணைகள் எமது பிரதேசத்தில் வீழ்ந்து வெடித்தன. இவ்வெறிகணைகள் இந்திய இராணுவம் இருந்த கோட்டையிலிருந்தே ஏவப்பட்டன. இதன் காரணமாக மாலை 4 மணியளவில் குடும்பத்துடன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, புனித பத்திரீசியார் கல்லூரியில் தங்கினோம். அதற்கு அருகிலும் எறிகணைகள் வந்து விழத்தொடங்கியதால் நாம் சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரிக்குப் போய் அங்கே தங்கினோம்.

ஒக்டோபர் 20 ஆம் திகதி சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் அறையொன்றின் மீது எறிகணை ஒன்று வந்து விழுந்து வெடித்தது. இதில் மூவர் கொல்லப்பட மேலும் 15 பேர் காயமடைந்தனர். ஏறத்தாள எம்மில் 70 பேர் சேர்ந்து பேருந்து ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி, அராலி இறங்குதுறை ஊடாக காரைநகருக்குப் போக ஆயத்தமானோம். காலை 8 மணியளவில் நாம் இறங்குதுறையை வந்தடைந்தோம். எம்மில் சிலர் நான்கு படகுகளில் ஏறி சரவணை இறங்குதுறை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். அந்நேரத்தில் எமக்கு மேலாகப் பறந்துகொண்டிருந்த உலங்குவானூர்திகள் நாமிருந்த படகுகளை நோக்கி சுடத்தொடங்கின. ஒரு மணித்தியாலம் அவர்கள் சுட்டார்கள்.

என்னுடைய மகள் மரியதாஸ் சுலோஜினியும் (வயது 15) மாமியான சலாமிபிள்ளையும் இதில் கொல்லப்பட்டார்கள். எனது மனைவியான மரியதாஸ் இமெல்டா (வயது 36), மாமா செபஸ்தியன் சேவியர் ஆகியோர் இதில் படுகாயமடைந்தனர். நாம் கடற்கரைக்கு அருகில் இருந்ததால் நான் என்னுடைய மற்றைய மூன்று பிள்ளைகளையும் தூக்கி, கடலுக்குள் இறக்கிவிட்டேன். எனது மகன்மாரான சுரேந்திரனும் சுதாகரும் கடலில் நின்றுகொண்டிருந்தபோது காமயமடைந்தார்கள். நான் மூன்று பிள்ளைகளையும் கரைக்குக் கொண்டுசென்றேன். பின்னர், குடும்பத்தில் ஏனைய காயமடைந்தவர்களையும் இறந்தவர்களின் சடலங்களையும் கரைக்குக் கொண்டுசென்றேன்.

காயமடைந்தவர்களையும் இறந்தவர்களின் சடலங்களையும் காரைநகர் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசென்றார்கள். மனைவி வைத்தியசாலையில் இறந்துபோனார். அவருடைய சடலம் அச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்ட ஏனைய 13 பேரின் சடலங்களுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்தது காரைநகர் சேமக்காலையில் புதைக்கப்பட்டது. மேலும் ஐந்து சடலங்கள் அவர்களது குடும்பத்தினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.”

10, மத்திய மேல்வீதி, குருநகரைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துராஜா நீற்றம்மா தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“ஒக்ரோபர் 10 ஆம் திகதி கொழும்புத்துறையிலிருந்த செபமாலை மாதா தேவாலயத்தில் நாம் தஞ்சமடைந்தோம். ஒக்ரோபர் 11 ஆம் திகதி, நாம் கொழும்புத்துறை இந்துக்கல்லூரிக்கு இடம்பெயர்ந்தோம். மீண்டும் ஒக்ரோபர் 14 ஆம் திகதி, எறிகணைகள் நாம் இருந்த இடத்திற்கு அருகாக வந்து விழத்தொடங்கியமையால், அங்கிருந்து வெளியேறி சென். பத்திரீசியார் தேவாலயத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றோம். மறுபடியும் அங்கிருந்து வெளியேறி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு சுண்டுக்குழி மகளிர் கல்லூரியில் தஞ்சமடைந்தோம். ஒக்ரோபர் 20 ஆம் திகதி அக்கல்லூரிமீது நடத்தப்பட்ட எறிகணைத் தாக்குதலில் ஐந்து பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். இதனால் சரவணைக்குச் செல்லும் நோக்குடன் அராலி இறங்குதுறைக்குச் செல்ல மேலும் 70 பேருடன்சேர்ந்து தீர்மானமெடுத்தோம். நாம் படகில் பயணித்துக்கொண்டிருந்தபோது, உலங்குவானூர்தித் தாக்குதலுக்கு ஆளாகினோம்.

தாம் பொதுமக்கள் என்பதைக் காட்டுவதற்காகப் பெண்கள் தங்களது குழந்தைகளைத் தூக்கிக் காட்டினார்கள். ஆனால் தாக்குதல் தொடர்ந்தும் நடந்தது. என்னுடைய மகள் கமலநாயகியும் அப்பா முடியப்பு கிளிஸ்ரியனும் கொல்லப்பட்டார்கள். எனக்கு மணிக்கட்டுப் பகுதியில் காயம் ஏற்பட்டது. என்னுடைய மற்றைய மகள்களான சகாயநாயகிக்கும் மீராவுக்கும் கால்களில் காயங்கள் ஏற்பட்டன.

ஒக்ரோபர் 22ஆம் திகதி, எம்மில் படுகாயமடைந்தோர் மூளாய் வைத்தியசாலைக்கு மாற்றப்பட்டோம். நவம்பர் முதலாம் திகதி, மூளாய் வைத்தியசாலையும் உலங்குவானூர்தித் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியது. அதில் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். நான் வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளியேறி, எனது உறவினர் ஒருவருடன் தங்கினேன்.”

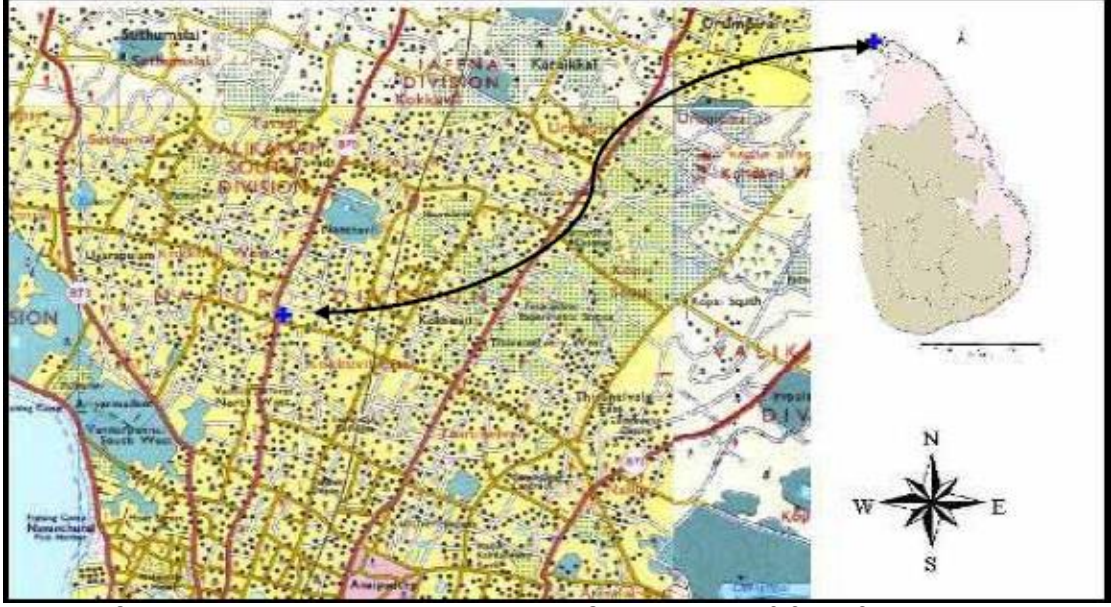
கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 யேசுதாசன் ஜீவகுமார், மாணவன், 06
- 02 யேசுதாசன் குமுதினி, மாணவி, 09
- 03 முதியப்பு கிறிஸ்தியன், , 70
- 04 கிறிஸ்ரிராஜா கமலநாயகி, மாணவி, 10
- 05 ஆரோக்கியம், வீட்டுப்பணி, 40
- 06 மரியதாஸ் சுலோஜினி, மாணவி, 15
- 07 மரியதாஸ் இமெல்டா, ,
- 08 சலாம்பிள்ளை, ,

5. கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரிப் படுகொலை 24 அக்டோபர் 1987

கொக்குவிற் கிராமம் யாழ்.மாவட்டத்தில் நல்லூர் பிரதேசசெயலக பிரிவினுள் அமைந்துள்ளது. யாழ்.நகரிலிருந்து காங்கேசன்துறை வீதியூடாகச் செல்லும் வழியில் ஏறக்குறைய யாழ் நகரிலிருந்து நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ள கொக்குவிற் சந்திக்குக் கிழக்குப் புறமாக கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி அமைந்துள்ளது.

1987 அக்டோபர் பத்தாம் நாள் இந்திய இராணுவத்திற்கும் - புலிகளுக்கும் இடையில் யுத்தம் தொடங்கிய பின்னர் இந்திய இராணுவத்தின் பரவலான விமானக்குண்டு வீச்சு மற்றும் ஏறிகணைத்தாக்குதலுக்கு அஞ்சி கொக்குவில் கிழக்கு, ஆணைக்கோட்டைப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் பாதுகாப்புக்கருதி கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் தஞ்சமடைந்தார்கள். அத்துடன் தங்களை அகதிகள் என அடையாளப்படுத்தும் நோக்குடன் பாடசாலையின் முக்கிய இடங்களில் வெள்ளைக்கொடியைப் பறக்கவிட்டனர்.

1987 அக்டோபர் இருபத்துநான்காம் நாள் காங்கேசன்துறை வீதி வழியாக யாழ் நகரம் நோக்கிக் கவசவாகனங்கள், டாங்கிகள் சகிதம் முன்னேறிய இந்தியப் படையினர் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியை வந்தடைந்ததும், கவச வாகனங்களிலிருந்து அங்கு அடைக்கலம் புகுந்திருந்த பொதுமக்கள் தங்கியிருந்த பாடசாலைக் கட்டடங்களின் மேல் பீரங்கித்தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். இதனால் பாடசாலை வகுப்பறையில் தங்கியிருந்த இருபத்தாறு பொதுமக்கள் சம்பவ இடத்திலேயே உயிரிழந்தார்கள்.

படுகாயமடைந்தவர்களில் பதினான்கு பேர் மருத்துவ வசதிகளற்று உள்ளூர் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லும் வழியிலும், மருத்துவமனைகளிலும் உயிரிழந்தனர். இச் சம்பவத்தில் யாழ் பல்கலைக்கழக கல்வியற்துறைப் பீடாதிபதி பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் உட்பட மொத்தம் நாற்பது பேர் உயிரிழந்ததுடன், எண்பது பேர் படுகாயமடைந்தனர்.

உரிய முறைப்படி தகனம் செய்வதற்கான சூழ்நிலையில்லாததால் இறந்தவர்களின் சடலங்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி மைதானத்தில் ஒரே குழியில் வைத்து அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நந்தாவில் மேற்கு வீதி, தாவடியைச் சேர்ந்த சின்னத்துறை பஞ்சலிங்கம் என்பவர் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“எமது இடத்தில் துப்பாக்கிச்சூடு இடம்பெற்றதையடுத்து எமது வீட்டிலிருந்து ஏறத்தாள 500 மீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரிக்குச் சென்று தஞ்சமடைந்தோம். ஒக்டோபர் 26 ஆம் திகதி, நாம் கொக்குவில் இந்து ஆரம்பப் பாடசாலையிலிருந்தபோது, கொக்குவில் சந்தியிலிருந்து இந்திப் படையினர் சுடத்தொடங்கினார். என்னுடைய சகோதரி கமலாதேவி அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டார். எமக்கு அருகிலிருந்து மேலும் மூன்று பேரும் கொல்லப்பட்டார்கள். நாம் கொல்லப்பட்ட எனது சகோதரியின் சடலத்தை அந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டு, கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரிக்குச் சென்று அங்கே தஞ்சமடைந்தோம். அங்கே ஏற்கனவே முப்பது பேர் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களது சடலங்கள் நவம்பர் முதலாம் திகதி படையினரால் எரியூட்டப்பட்டன.”

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பட்ட விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 இராசையா பஞ்சலிங்கம், , 43
- 02 இராசையா செல்வராணி, , 37
- 03 இராமு இராசு, கமம், 60

- 04 நாகரத்தினம் விஜயரத்தினம், , 46
- 05 நடராசா இராசகுமாரன், ,44
- 06 நடராசா இராசராசேஸ்வரி, , 24
- 07 நடராசா குணராணி, , 35
- 08 நடராசா தமிழ்ச்செல்வி, மாணவி, 10
- 09 நடராசா சபேஸ்குமார், மாணவன், 6
- 10 நடராசா ரமதி, மாணவி, 13
- 11 நடேசு பரமேஸ்வரி, , 51
- 12 நல்லையா பாக்கியம் , , 50
- 13 கந்தையா சங்கரப்பிள்ளை, வியாபாரம், 65
- 14 கந்தவனம் மகேஸ்வரி, , 52
- 15 குணபாலசிங்கம் பத்மசிறி, மாணவன், 8
- 16 பரமு தங்கமணி, வீட்டுப்பெண், 24
- 17 பரமேஸ்வரன் மனோன்மணி, , 35
- 18 பரமேஸ்வரன் மாலினி, , 1
- 19 தர்மலிங்கம் நிசாந்தன், , 2
- 20 துரைச்சாமி குமாரசாமி, முதியவர், 72
- 21 தம்பிராசா நடராசா, முதியவர், 61
- 22 வேணுகோபால் மகாதேவன், , 41
- 23 மகாதேவன் இராசம்மா, , 28
- 24 மகாதேவன் பாலமுருகன், மாணவன், 9
- 25 மகாதேவன் வேணுகிருஷ்ணா, மாணவன், 7
- 26 மகாதேவன் விக்கினேஸ்வரன், மாணவன், 10
- 27 அன்னசிங்கம் கமலாதேவி, வீட்டுப்பணி, 33
- 28 பெரியதம்பி இராசையா, , 30
- 29 பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம், பேராசிரியர்,
- 30 செல்வநாயகம் மாணிக்கரத்தினம், முதியவர், 69
- 31 செல்லர் திரவியம் , , 53
- 32 சுப்பிரால் கோவிந்தசாமி, முதியவர், 72
- 33 சிவகுரு செல்லத்துரை, முதியவர், 85
- 34 விஸ்வநாதி விஜயரத்தினம், கூலி, 40

6. அளவெட்டி ஆச்சிரமப் படுகொலை 26 அக்டோபர் 1987

அளவெட்டிக் கிராமம் யாழ். மாவட்டத்தில் வலிகாமத்தின் வடக்குப் பகுதியில் தெல்லிப்பளைப் பிரதேசசெயலகப் பிரிவினுள் அமைந்துள்ளது. அளவெட்டி அம்பனைப்

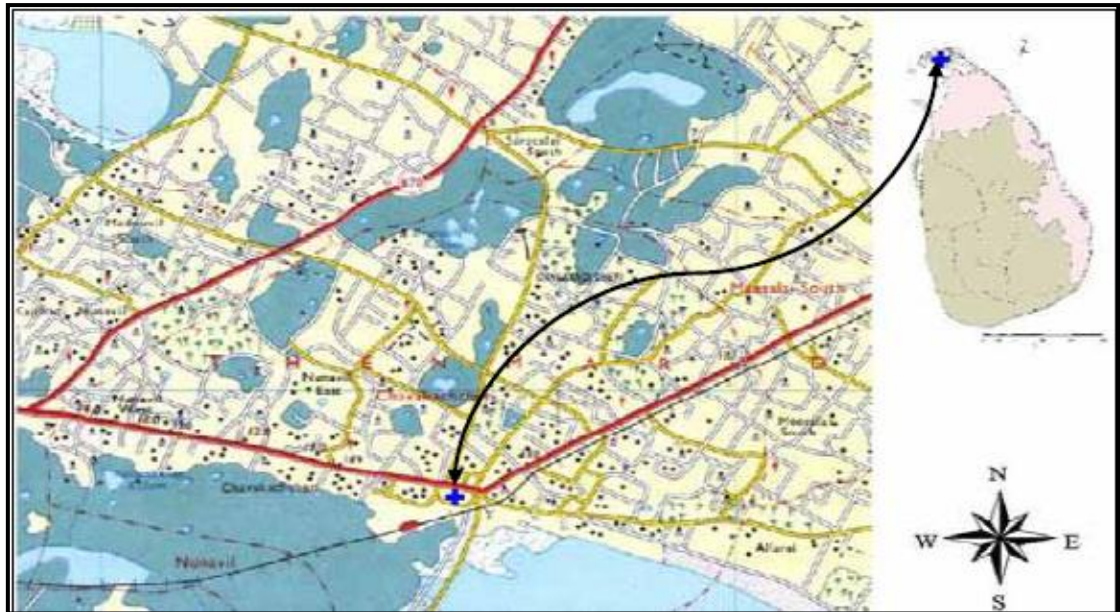
பகுதியில் அளவெட்டி-மல்லாகம் பலநோக்குக்கூட்டுறவுச் சங்கம் அமைந்துள்ள கட்டடத்திற்கு முன்பாக அளவெட்டி இந்து ஆச்சிரமம் அமைந்துள்ளது. அளவெட்டிப் பிரதேசத்திலுள்ள இந்த இந்து ஆச்சிரமம் இந்து மக்களின் வயோதிபர் மடமாகவும், கடந்த கால வன்செயல்களால் கடும் பாதிப்புற்ற இளஞ்சிறார்கள் கல்வி கற்கும் இடமாகவும் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

1987ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் இருபத்தாறாம் நாள் இந்திய இராணுவத்தினரின் தாக்குதல்கள் ஆரம்பித்ததன் பின்னர் அளவெட்டியில் அமைந்துள்ள இந்து ஆச்சிரமத்தின் மீது இந்திய இராணுவத்தினரின் “முதலை” என்னும் எம்.ஜி.24 ரக உலங்குவானூர்தியால் நடத்திய நொக்கத் தாக்குதலில் ஆச்சிரமத்திலுள்ள வயோதிபர்கள், சிறார்கள் உட்பட பதினைந்து பேர் உயிரிழந்தனர். பன்னிரண்டு பேர் படுகாயமடைந்தனர்.

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பட்ட விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 இராசரத்தினம் கோமதி, மாணவி, 15
- 02 இராசரத்தினம் ஞானகணேசன், , 21
- 03 குணசீன் கோணேஸ்வரி, மின்சார அத்தியட்சகர், 38
- 04 பத்மநாதன் செல்வச்சந்திரன், மாணவன், 12
- 05 தர்மலிங்கம் சிறீஸ்கந்தராசா, சாரதி, 25
- 06 துரைசிங்கம் மதி, குழந்தை, 1
- 07 தம்பிராசா சிறீபவன், மாணவன், 12
- 08 அமிர்தநாதர் நேசம்மா, , 50
- 09 சின்னத்துரை தங்கலிங்கம், வியாபாரம், 47
- 10 சின்னத்தம்பி தம்பிராசா, தொ.பே.இயக்குனர், 56
- 11 சின்னத்தம்பி இரத்தினம், வியாபாரம், 47
- 12 சின்னையா இராசரத்தினம், வியாபாரம், 62
- 13 சிவகுருநாதன் சிவபாக்கியநாதன், வியாபாரம், 41
- 14 விஜயரத்தினம் பத்மராணி, குடும்பப்பெண், 33
- 15 வினாசித்தம்பி ஜயாத்துரை, கமம், 80

7. சாவகச்சேரி சந்தைப் படுகொலை 27 அக்டோபர் 1987

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கிழக்குத் திசையில் யாழ் நகரையும், வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பையும் இணைப்பது தென்மராட்சிப் பிரதேசமாகும். யாழ்-கண்டி பிரதான நெடுஞ்சாலையில் யாழ். நகரத்திலிருந்து ஏறக்குறைய பதினைந்து கி.மீ. தூரத்தில்

அமைந்துள்ள சாவகச்சேரி நகரமானது, தென்மராட்சிப் பிரதேசத்தின் பிரதான நகரமாகும். 1987 அக்டோபர் இருபத்தேழாம் திகதியன்று கந்தசட்டி சூரன் போர் ஆகையால், நகரத்திலிருந்த ஆலயத்திலிருந்து சூரன் வீதியால் வீதியுலா சென்று கொண்டிருந்த நேரம் மதியம் 12மணியளவில் வானில் வந்த இந்திய இராணுவத்துக்குச் சொந்தமான இரண்டு எம்.ஐ 24 ரக உலங்குவானூர்திகள் மக்கள் மீது தாக்குதலை மேற்கொண்டன. பீதியடைந்த மக்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாது அங்குமிங்குமாகச் சிதறி ஓடினர். தொடர்ச்சியாக மக்கள் மீது உலங்குவானூர்தி ஏவிய றொக்கட் குண்டுகளால் சந்தைக்கு வந்த அறுபத்தெட்டுப் பொதுமக்கள் உயிரிழந்தார்கள், நூற்றி எழுபத்தைந்து பேர் காயமடைந்தார்கள். இந்து ஆலயத்தில் வீதியுலா சென்ற சூரன் சிலையும் சேதமடைந்தது.

சாவகச்சேரிச் சந்தையில் பொருட்களை விற்றுக்கொண்டிருந்தவர்களும் வாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களும் உலங்குவானூர்தித் தாக்குதலுக்குள்ளாகினர். சந்தையில் இருந்தவர்களில் எல்லாமாகச் சேர்த்து 68 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். 175 பேர் காயமடைந்தார்கள். அங்கு கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சூரன் சிலையும் அழிக்கப்பட்டது.

2மத்தியகிழக்கு வீதி, குருநகரைச் சேர்ந்த வத்சலா கனகரட்ணம் என்பவர் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“நாம் புனித பத்திரீசியார் கல்லூரியில் தஞ்சமடைந்திருந்தோம். ஒக்டோபர் 27 ஆம் திகதி, சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் வாங்குவதற்கான என்னுடைய கணவர் சாவகச்சேரிச் சந்தைக்குச் சென்றார். அவர் திரும்பி வராததால் நான் கவலையடைந்தேன். மூன்றாம் நாள் என்னுடைய கணவர் பழனியாண்டி கனகரட்ணம் சாவகச்சேரி சந்தையில் நடந்த வான்தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தி எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவருடைய சடலம் சாவகச்சேரி சேமக்காலையில் புதைக்கப்பட்டதாகவும் அறிந்துகொண்டேன். நான் தற்போது கர்ப்பமாக இருக்கின்றேன். அத்துடன் கணவர் இறந்தபின்னர் எனக்கு எந்த வருமானமும் இல்லை.”

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 இளையதம்பி நாகராசா, கமம், 50
- 02 இராசையா திரவியம் மரியாம்பிள்ளை, விவசாயம், 32
- 03 இராசநாயகம் நந்தினி, மாணவி, 20
- 04 இராசநாயகம் அருந்தவராசா, மாணவன், 13
- 05 இராசா சிறிதரன், வியாபாரம், 26
- 06 இராசதுரை இராசேந்திரபோஸ், மாணவன், 18
- 07 இராசசிங்கம் மனோகரன், கைத்தொழில், 38
- 08 இராசசிங்கம் கௌரிதாஸ், மாணவன், 20
- 09 நாகமுத்து தங்கம்மா, வீ.பணி, 66
- 10 நாகமுத்து தவராசா, சீவல், 27
- 11 நாகராசா புஸ்பராசா, இல்லை, 13
- 12 நாகராசா தனலட்சுமி, இல்லை, 21
- 13 நாகராசா மகேஸ்வரி, இல்லை, 41
- 14 நாகராசா சண்முகராசா, இல்லை, 10
- 15 நல்லதம்பி இராசையா, வியாபாரம், 56
- 16 கனகு பொன்னு, இல்லை, 57
- 17 கந்தையா மனோன்மணி, வியாபாரம், 58
- 18 கந்தன் தங்கம், வியாபாரம், 51
- 19 கந்தசாமி வைத்தீஸ்வரசர்மா, பூசகர், 26
- 20 வைத்தீஸ்வரசர்மா கலைச்செல்வன், , 2
- 21 கந்தசாமி கெந்தீஸ்வரன், தொழிலாளி, 20
- 22 கார்த்திகேசு பெனடிக்ற், மத்தியூஸ், வியாபாரம் 32
- 23 கணபதி மயில்வாகனம், முகாமையாளர், 40
- 24 பழனியாண்டி கனகரத்தினம், ஊழியர், 34
- 25 பிள்ளையாங்குட்டி துரைச்சாமி, சாரதி, 49

- 26 பிலிப்பு இராசேந்திரம், மேசன், 42
- 27 வைத்திலிங்கம் மயில்வாகனம், வியாபாரம், 45
- 28 தம்பு ஜெயரத்தினம், தொழிலாளி, 22
- 29 தம்பிராசா சந்திரமோகன், மாணவன், 21
- 30 மார்க்கண்டு துரைராசா, சுருட்டுத்தொழில், 55
- 31 முருகேசு நடராசா, இ.போ.ச, 50
- 32 முருகேசு சிவசுப்பிரமணியம், இரும்பு வேலை, 41
- 33 ஆனந்தசாமி அருந்தவசிவனேசன், சாரதி, 25
- 34 ஆறுமுகம் விஸ்வநாதன், வியாபாரம், 31
- 35 அல்பிரட் நொபேட் லூயிஸ் ஸ்ரிபன், தேநீர்க்கடை ஊழியர், 29
- 36 ஜெயரத்தினம் வீரஜெயபரஞ்சோதி, வியாபாரம், 23
- 37 கோவிந்தசாமி மகேந்திரன், வியாபாரம், 27
- 38 பொன்னுத்துரை கமலேஸ்வரி, மாணவி, 10
- 39 பொன்னுத்துரை தங்கரத்தினம், வியாபாரம், 56
- 40 பொன்னுத்துரை மகேஸ்வரி, வீட்டுப்பணி, 49
- 41 பொன்னுத்துரை மஞ்சளாதேவி, வீட்டுப்பணி, 28
- 42 பொன்னம்பலம் கனகசிங்கம், ஊழியர், 41
- 43 பொலோறுஞ் அரியமலர் இராசசிங்கம், வீட்டுப்பணி, 65
- 44 தேசிங்கன் செல்லையா, மாணவன், 14
- 45 டொனால்ட் நவீன் குண்டேக்ஸ், மின்சார ஊழியர், 20
- 46 சோமசுந்தரம் சின்னாச்சி, வீட்டுப்பணி, 38
- 47 செல்லத்துரை தயாபரன், மாணவன், 16
- 48 செல்லத்துரை ரெங்கநாதன், கமம், 32
- 49 வெற்றிவேலு சிவசிறி, மாணவன், 18
- 50 வேலுப்பிள்ளை குணபாலசிங்கம், தொழிலாளி, 30
- 51 வேலுப்பிள்ளை தங்கம்மா, , 72
- 52 வேலுப்பிள்ளை யோகேஸ்வரன், நடத்துநர், 19
- 53 ஞானமுத்து இரஞ்சிதமலர், ஓய்வூதியர், 63
- 54 சுப்பிரமணியம் பரந்தாமன், மாணவன், 12
- 55 சுப்பையா பொன்னம்மா, வியாபாரம், 60
- 56 சின்னவன் நாகமுத்து, கமம், 76
- 57 சின்னவன் செல்லையன், தொழிலாளி, 45
- 58 சின்னராசா அருமைராசா, மெக்கானிக் 33
- 59 சின்னையா அம்பிகைபாலன், தொழிலாளி, 27
- 60 சிதம்பரப்பிள்ளை குமாரசாமி, வியாபாரம், 52
- 61 சிவக்கொழுந்து மகேஸ்வரன், நகைத்தொழில் , 55
- 62 சண்முகம் பரராசசிங்கம், வியாபாரம், 34
- 63 வன்னியசிங்கம் பாஸ்கரன், மாணவன், 19
- 64 விசுவநாதன் கந்தையா, வியாபாரம், 59
- 65 எலியாஸ் சிறாயுதீன், வியாபாரம், 27

8. மூளாய் வைத்தியசாலைப் படுகொலை 05 நவம்பர் 1987

மூளாய்க் கிராமம், யாழ் மாவட்டத்தில் வலிகாமம் மேற்கு சங்காணைப் பிரதேசசெயலர் பிரிவினுள் அமைந்துள்ளது. இக்கிராமத்தில் வசிக்கும் மக்களுக்கு மருத்துவ வசதியினை வழங்கும் இடமாக மூளாய் வைத்தியசாலை அமைந்துள்ளது.

பெரும் இன்னல்களுக்கும், பெரும் மருத்துவ நெருக்கடிகளுக்கும் மத்தியில் வாழ்ந்த மூளாய்க் கிராமத்து மக்கள், 1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஐந்தாம் நாள் சிகிச்சைக்காக மூளாய் வைத்தியசாலையில் இருந்தபோது இந்திய இராணுவத்தினரின் பீரங்கித் தாக்குதலிற்குள்ளாகினர். ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் உயிரிழந்ததுடன், பலர் காயமடைந்தார்கள். மருத்துவமனையும் சேதமடைந்தது.

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 நாகர் மகேந்திரன், வியாபாரம், 44
- 02 கந்தையா மகாதேவன், சாரதி, 48
- 03 கந்தசாமி சிறீதரன், வியாபாரம், 18
- 04 ஐயாத்துரை பேரின்பநாயகம், ஓய்வூதியம், 58
- 05 யோசேப் யோகராசா, தொழிலாளி, 35

9. நெடுங்கேணிச் சந்திப் படுகொலை 11 நவம்பர் 1987

வவுனியா மாவட்டத்தின் வடக்கே அமைந்துள்ள வவுனியா வடக்குப் பிரதேசசெயலர் பிரிவின் பிரதான நகரமாக நெடுங்கேணி உள்ளது. இங்கு வாழ்கின்ற மக்கள் பெரும்பாலானோர் விவசாயத்தையும் கூலித்தொழிலையுமே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். 1987ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் விடுதலைப்புலிகளிற்கும்

இந்திய இராணுவத்திற்கும் இடையில் மோதல் தொடங்கிய பின் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் முள்ளியவளை, தண்ணீருற்றுப் போன்ற பிரதேசங்களில் இந்திய இராணுவத்தின் இராணுவ நடவடிக்கை நடைபெற்ற போது, அக்கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் பெருமளவானோர் இடம்பெயர்ந்து நெடுங்கேணியிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இவ்வாறு தஞ்சமடைந்த மக்கள் பாடசாலைகள், கோயில்கள், பொதுஇடங்கள் என்பவற்றில் தங்கினார்கள். மக்கள் செறிவாகத் தங்கியிருந்த கட்டிடங்கள் மீது இந்திய இராணுவத்தின் உலங்குவானூர்திகள் நடத்திய ஹாக்கற் தாக்குதலில் பதினைந்திற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் உயிரிழந்ததுடன், இருபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் படுகாயமடைந்தனர். நெடுங்கேணி, மாறாஇலுப்பையைச் சேர்ந்த த. தவமணி சம்பவம் பற்றி விபரிக்கையில்,

“என்னுடைய மகள் நந்தினிக்கு சுகயீனம் என்ற காரணத்தால் நெடுங்கேணி வைத்தியசாலையில் தங்கி நின்று சிகிச்சை பெறவேண்டி வந்தது. அதனால் நானும் அங்கு நின்றிருந்தேன். அன்றைய தினம் மாலை 5 மணியிருக்கும் இந்திய இராணுவத்தின் எம்.ஐ.ரக உலங்குவானூர்தி ஒன்று வைத்தியசாலையைச் சுற்றி வந்தது. அங்கு கூடி நின்ற மக்கள் அனைவரும் வைத்தியசாலை எனபதால், குண்டு போடமாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தில் வைத்தியசாலைக்குள் ஓடி வந்தார்கள். அதை அவதானித்த உலங்குவானூர்தி வைத்தியசாலையின் முன்பக்கத்தில் குண்டுகளை வீசியது. இதனால் குண்டுச் சன்னங்கள் எங்கும் பட்டு கண்ணாடி யன்னல்கள் அனைத்தும் நொருங்கி வீழ்ந்தது. அந்த நேரந்தான் எனக்குத் தலையிற் காயம் பட்டது.

இதன்போது காயமடைந்தவர்கள் விழ ஏனையோர் கலவரப்பட்டு ஓடினார்கள். மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு பின்புறமாக ஓடலாமென எத்தனித்தபோது மகளின் காலால் இரத்தம் வழிவதை அவதானித்தேன். அத்துடன் மகளும் மயக்கமுற்று வீழ்ந்துவிட்டார். பின்னர் துணைக்கு எவரும் இல்லாத நிலையில் கையில் அகப்பட்ட துணியால் நானே மகளின் காலுக்குக் கட்டுப்போட்டதுடன், எனது காயத்திற்கும் கட்டுப் போட்டேன்.

வைத்தியசாலையிலிருந்த மருத்துவர்கள் அனைவரும் பாதுகாப்புத் தேடி ஓடிவிட்டதால் மருந்து கட்டக்கூட ஒருவரும் இருக்கவில்லை. இதனால் தனியார் மருத்துவமனை வைத்தியரின் உதவியுடன் இரவு 10.00 மணியளவில் எங்களுக்கு மருந்து கட்டப்பட்டது. அதன்பின்னர் அடுத்தநாள் ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டிருந்ததால், வாகனங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. பின்னர் பயணிகள் பேருந்து ஒன்றின் மூலமாக வவுனியா மருத்துவமனையிற் சேர்க்கப்பட்டோம். அதன் பின்னர் மூன்று மாதங்கள் தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றோம்.

தற்போது கூட எனது தலையில் குண்டுச் சன்னம் உள்ளதால் பெரியளவில் ஒருவித வேலையும் செய்யமுடியாதுள்ளது. அதேபோன்று தான் மகளின் நிலையும் உள்ளது. மேற்படி சம்பவத்தின்போது நெடுங்கேணி வைத்தியசாலையில் நின்றிருந்த பதினைந்து பேர் இறந்தனர், இருபத்தைந்து பேர் காயமடைந்ததாகக் கேள்விப்பட்டோம்.”

இச்சம்பவம் தொடர்பாக முள்ளியவளையைச் சேர்ந்த சிவராசா யோகரத்தினம் தெரிவிக்கையில்,

“1987ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் தண்ணீருற்று முள்ளியவளைப் பிரதேசத்தில் தாக்குதல்களை மேற்கொண்ட நேரத்தில் அங்கிருந்த மக்கள் பீதி காரணமாக இடம்பெயர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரம் எமது கிராமசேவையாளராக இருந்த சிதம்பரப்பிள்ளைக்கு உதவியாளராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். அந்தவேளை இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு எங்களால் முடிந்த வாகன உதவிகளைச் செய்து நெடுங்கேணிக்குக்கொண்டுசென்று பாடசாலைகளிலும் ஆலயங்களிலும் தங்க வைத்து நிவாரணப் பணிகள் செய்துகொண்டிருந்தோம். அன்றையதினம் மாலை 5.00 மணியிருக்கும் இந்திய இராணுவத்தின் முதலைக் கெலி என்றழைக்கப்படும் எம்.ஐ.24 ரக உலங்குவானூர்தி வானத்திற் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. இதனாற் பயமடைந்த நாங்கள் பாதுகாப்புத் தேடி ஒளிந்துகொண்டோம். அந்த நேரம் நெடுங்கேணி உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனைக்கு முன்னால் முதலாவது குண்டுத் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன்போது இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு சமைத்த உணவு

வழங்குவதற்காக அகப்பை வாங்க வந்த எமது பகுதி இலங்கை போக்குவரத்துக் கழக பேருந்துச் சாரதியான பொன்னம்பலம் இராமநாதன் என்பவர் அவ்விடத்திலேயே கொல்லப்பட்டார். நெடுங்கேணி உதவி அரசாங்க அதிபர் காரியாலயத்தில் வேலை செய்த மகாதேவன் என்பவரின் மகன் மகேந்திரன் ஒரு உழவு இயந்திரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரும் அவ்விடத்திலேயே மரணமானார். அதேபோன்று குளவிசுட்டானைச் சேர்ந்த உதவி அரசாங்க அதிபர் காரியாலயத்தில் வேலைசெய்யும் சிவராசா என்பவரின் சகோதரன் தம்பிஜயா அண்ணை என்பவரும் இடம்பெயர்ந்த மக்களை வாகனத்தில் ஏற்றியிறக்க உதவிபுரிந்த பாரவூர்திச் சாரதி துரைச்சாமி என்பவரும் அவ்விடத்திலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். அதன்பின்னர் இரண்டாவது தாக்குதல் இடம்பெயர்ந்து வந்து நெடுங்கேணி மகாவித்தியாலயத்தில் தஞ்சமடைந்திருந்த மக்கள் மீது நடத்தப்பட்டது. இதன்போது பல பொதுமக்கள் உடல்சிதறிய நிலையில் இறந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அதன்பின்னர் இறந்தவர்கள் காயமடைந்தவர்களென அனைவருக்கும் நெடுங்கேணிப் பகுதியில் தனியார் வைத்தியசாலை நடத்தி வந்த வைத்தியர் ஜெயநாதன் மற்றும் வைத்தியர் கஜேந்திரா என்பவர்களுடன் அரச வைத்திய அதிகாரியும் இணைந்து சிகிச்சை செய்து மேலதிக சிகிச்சைக்காக வவுனியாவிற்கும் இறந்தவர்களை வீடுகளிற்கும் அனுப்பி வைத்தோம். இச்சம்பவம் நடந்து பல வருடங்கள் கடந்த நிலையிலும், அதனை நினைக்கும்போது அனைத்துச் சம்பவங்களும் நேற்றைய தினம் நடந்ததுபோல் கண்முன்னே வருமளவிற்கு அந்த நிகழ்ச்சி எனது மனதில் மாறாவடுவாகவுள்ளது.”

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 கந்தையா சிறிதரன், கமம், 22
- 02 கதிர்காமு கார்த்திகேசு, கமம், 44
- 03 தம்பையா நற்குணம், கமம், 31
- 04 மகாதேவன் மகேந்திரன், , 31
- 05 முகமதுசரிபு றகீம், , 26
- 06 முத்தையா துரைராசா, , 64
- 07 அப்துல்காதர் முகமதுலிமாஸ், , 24
- 08 பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சாரதி,

10. மட்டக்களப்பு பொதுச் சந்தைப் படுகொலை 12 டிசம்பர் 1987

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பிரதான பொதுச்சந்தை நகரில் அமைந்துள்ளது. இச்சந்தை பெருமளவான மக்கள் பயன்படுத்துமிடமாகும். 1987.12.27 அன்று காலை 10.00 மணியளவில் சந்தையையும், சந்தையைச் சுற்றியும் பெரும் தொகையான இந்திய இராணுவத்தினர் காவலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். திடீரெனக் காவலில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் சந்தையில் நின்ற பொதுமக்களை நோக்கிச் சுடத் தொடங்கினார்கள். சந்தையிலிருந்த கடைகளினைத் தீயிட்டு எரித்தார்கள். எரிந்து கொண்டிருந்த கடைகளின் மேல் இறந்தவர்களின் உடல்களையும் குறை உயிருடன் இருந்தவர்களையும் தூக்கிப்போட்டார்கள். இவ்வாறு எரியும் நெருப்பில் இந்திய இராணுவத்தினரால் உயிருடன் போடப்பட்டவர்களில் இரண்டு குழந்தைகளும் அடங்குவார்கள்.

1987.2.27 அன்று இந்திய இராணுவத்தினரால் மட்டக்களப்புப் பொதுச் சந்தையினுள் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் மொத்தமாக நூற்றி ஐம்பத்தொன்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் உயிரிழந்தார்கள். இவர்களில் முப்பத்தொரு பேரினது உடல்கள் மட்டக்களப்புப் பொதுமருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டன. எண்பத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட உடல்கள் கடைகளுடன் சேர்ந்து எரிந்து சாம்பலானது.

11. காத்தார் சின்னக்குளப் படுகொலை 17 சனவரி 1989

வவுனியா மாவட்டத்தில் வவுனியா பிரதேசசெயலர் பிரிவில் எல்லைப்புறக் கிராமமாகக் காத்தார் சின்னக்குளம் அமைந்துள்ளது. இங்கு வாழுகின்ற மக்கள் விவசாயத்தையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். இக்கிராமத்திற்கு அருகிற் குடியமர்த்தப்பட்ட சிங்கள மக்களால் நீண்ட காலமாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் நாஸ்தேறும் பல இன்னல்களை அனுபவித்து வந்தார்கள்.

இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் 17.01.1989 அன்று காலை 9.00 மணியளவில் இந்திய இரணுவத்தினர் கிராமத்துக்குள் திடீரென நுழைந்ததை உணராத மக்கள் தமது வழமையான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவ் இந்திய இராணுவத்தினர் மக்களை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததில் காலை உணவு உண்டுகொண்டிருந்தவர்கள், விவசாய அலுவலையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள், கர்ப்பிணித்தாய், சிறுவர்கள் என இச்சம்பவத்தில் பதினான்கிற்கும் மேற்பட்டோர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். பலர் காயமடைந்தனர். பல வீடுகள் எரியூட்டப்பட்டன.

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 இராசையா மேகவர்ணன், , 44
- 02 இராமசாமி மருதமுத்து, ,
- 03 இராசலிங்கம் முத்தையா, விவசாயம், 75
- 04 குப்பன் சின்னையா, விவசாயம், 75
- 05 கறுப்பழகு சரஸ்வதி, , 32
- 06 தர்மலிங்கம் சுந்தரலிங்கம், மாணவன், 14
- 07 மாணிக்கம் செல்லம்மா, , 60
- 08 மீனா சுப்பையா, ,
- 09 அனுமந்து சுப்பிரமணியம், ,
- 10 அழகன் வீரையா, ,
- 11 பொன்னுச்சாமி கறுப்பையா, தொழிலாளி, 36
- 12 பெருமாள் மீனா, , 67
- 13 பெருமாள் சின்னத்தம்பி, விவசாயம், 22
- 14 சுப்பிரமணியம், விவசாயம், 54
- 15 சுப்பையா சின்னத்தம்பி, ,

காயமடைந்தவர்களின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர்)

01. பஞ்சலிங்கம் நந்தினி
- 02 பஞ்சலிங்கம் தவமணி
- 03 சின்னமுத்து ஆறுமுகம்

12. வல்வை படுகொலைகள் 02, 03, 04 ஆகஸ்ட் 1989

இன்று யாழ். மாவட்டத்தில் வடமராட்சிப் பகுதியிலுள்ள வல்வெட்டித்துறைக் கிராமம் ஏறக்குறைய முன்றரை மைல் நீளமும், சராசரி அரை மைல் அகலத்தையும் கொண்டு நான்கு அயற் கிராமங்களையும் உள்ளடக்கிய நகரசபையாக உள்ளது. அன்று ஏறக்குறைய முன்னூறு ஏக்கர் நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு சிறிய பட்டணமாக இருந்தது.

1989ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் திகதிகளில் இந்திய இராணுவம் வல்வெட்டித்துறையில் ஊரடங்கு உத்தரவினைப் பிறப்பித்தது. 1989ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் இரண்டாம் நாள் ஊரிக்காடு இந்திய அமைதிப்படை முகாமிலிருந்தும், பொலிகண்டி இந்திய அமைதிப்படை முகாமிலிருந்தும் மக்கள் குடியிருப்புகளைநோக்கி வந்த இந்திய அமைதிப்படைகள் பிரிகேடியர் “சங்கர் பிரசாத்” தலைமை தாங்கினார். இவருடன் இராணுவ அதிகாரிகள் கப்டன் மேனன், கப்டன் கபூர் ஆகியோரும் செயற்பட்டார்கள். இவர்களின் வழிகாட்டலின் கீழ் சீக்கியப் படையணி, கறுப்புப்பூனைப் படையணி, கூர்க்காப் படையணிகள் போன்றன பங்குபற்றின. அன்றையதினம் ஊரடங்கு என்பதால் மக்கள் அனைவரும் வீடுகளில் இருந்தனர். வல்வெட்டித்துறை நகரைச் சுற்றி வளைத்த

இந்திய இராணுவம் வீடுகளுக்குச் சென்று மாணவர்கள், பெண்கள், வயோதிபர்களை வெட்டியும், சுட்டும், உயிருடன் எரித்தும் கொன்றனர். சில வீடுகளில் இளைஞர்களைக் கைதுசெய்து வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் நிறுத்திப் படுகொலை செய்தார்கள்.

பதினைந்து திருமணமான பெண்கள் உட்பட ஐம்பதிற்கும் அதிகமான இளம் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவிற்குட்படுத்தப்பட்டார்கள். பல இந்துக் கோயில்கள் சேதமாக்கப்பட்டன. வழிபாட்டுத்தலங்களில் கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்கள் உறவினர் முன்னிலையில் ஆலயங்களிலேயே சுடப்பட்டார்கள். பல நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வீடுகளும், கடைகளும் எரியூட்டப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. இந்திய இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இச்செயலை மக்கள் “இந்தியாவின் மைலாய்ப் படுகொலை” என அழைக்கின்றார்கள்.

இச்சம்பவத்தில் சிறார்கள், மாணவர்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள், வயோதிபர்கள் என அறுபத்தாற்றிற்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் வரை உயிரிழந்தார்கள்.

இச்சம்பவத்தில் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்ட வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த என்.சீவரத்தினம் சம்பவம் பற்றி கூறுகையில்,

“எங்கள் வீட்டில் அடைக்கலம் தேடி வந்த எங்கள் உறவினர்கள் கையெடுத்துக் கும்பிடவும் என் மனைவி, பிள்ளைகள் முன்னிலையில் சுடப்பட்டார்கள். எனது வீடு, கார் உட்பட சகல சொத்துக்களும் அழிக்கப்பட்டன. வீதியோரத்திலும், எனது வீட்டிலும் மூன்று தினங்களாக அழுகிய நிலையிலிருந்த இரு உடல்களை மனைவி, பிள்ளைகளின் உதவியுடன் நானே எடுத்து வீதியோரத்திற் போட்டு எரித்தேன். விறகு இல்லாமையால் வீட்டிலிருந்த வாங்கு மற்றும் தளபாடங்களைப் போட்டுத் தீ முட்டினேன். இந்த நிலையில் வாகன ரயர் இருந்தால் நல்லதென நினைத்து அடுத்த ஒழுங்கைக்குத் தேடிப்போனபோது அங்கேயும் அழுகிய நிலையில் உடல்கள் இருந்தன. அவ்வுடல்களையும் எடுத்து ஒன்றாகப் போட்டு எரித்தேன்.”

கொல்லப்பட்டோரின் கிடைக்கப்பெற்ற விபரம் (இல பெயர் தொழில் வயது)

- 01 இராஜலிங்கம் சதீஸ்குமார், மாணவன், 18
- 02 இராசையா இராஜரட்ணம், கடற்றொழில், 33
- 03 இராமச்சந்திரன் நவரத்தினம், வியாபாரம், 26
- 04 இராசகுரு யவனராஜ், மாணவன், 13
- 05 இராசகுரு புஸ்பராணி, வியாபாரம், 45
- 06 இராசா ஜெயமயில், வியாபாரம், 20
- 07 இராசமாணிக்கம் நடராசா, தபாலதிபர், 62
- 08 ஈஸ்வரமூர்த்தி இராசலட்சுமி, , 24
- 09 நாகராசா ஞானகுலசிங்கம், கடற்றொழில், 22
- 10 நாகலிங்கம் பவப்பிருந்தா, மாணவி, 14
- 11 நடராசா நல்லமுத்து, வீட்டுப்பணி, 72
- 12 நடராசா சிவகுமாரன், மாணவன், 25
- 13 நடராசா ரவீந்திரன், கடற்றொழில், 31
- 14 நல்லரெத்தினம் பானுகோபால், இரும்பு வேலை, 23
- 15 கந்தசாமி தங்கராசா, வியாபாரம், 70
- 16 கந்தசாமி வேலும்மயிலும், தொழிலாளி, 45
- 17 கதிர்காமத்தம்பி சிவநேசராசா, வியாபாரம், 36
- 18 குமாரவேல் செல்வானந்தவேல், மாணவன், 18
- 19 கணேசலிங்கம் சசி, குழந்தை, 01
- 20 குழந்தைவடிவேல் சண்முகவடிவேல், தொழிலாளி, 37
- 21 குணரட்ணம் இராசசேகரம், கடற்றொழில், 18
- 22 பாலகிருஷ்ணன் பிரேமதாஸ், சாரதி, 20
- 23 பாலசுப்பிரமணியம் மகேந்திரதாஸ், மாணவன், 15
- 24 பாலசுப்பிரமணியம் யோகேந்திரராசா, மீன்பிடித்தல், 28
- 25 பீற்றர் விஜயராஜன் கிருஷ்ணவதனா, வீட்டுப்பணி, 33
- 26 தளையசிங்கம் ஜெயமோகன், கடற்றொழில், 18
- 27 தளையசிங்கம் சிவகுமார், கடற்றொழில், 21

- 28 துரைராசா நாகதாஸ், மின்னியலாளர், 28
- 29 தங்கவேலாயுதம் ஜெயக்குமார், மெக்கானிக், 20
- 30 தங்கவேலாயுதம் சாம்பசிவம், கடற்றொழில், 18
- 31 தணிகாசலம் ரவிச்சந்திரன், வியாபாரம், 28
- 32 முருகேசு செல்லத்துரை, சாரதி, 18
- 33 அப்பாத்துரை மதிவாணன், வியாபாரம், 18
- 34 ஆதிஅருணாசலம் பராசர், வியாபாரம், 20
- 35 ஆதிஅருணாசலம் பரம்சோதி, வியாபாரம், 18
- 36 ஆதிஅருணாசலம் சுந்தரேஸ்வரன், மாணவன், 12
- 37 அமிர்தலிங்கம் உமாதேவி, , 26
- 38 அருள்பிரகாசம் சுவர்ணதாஸ், கடற்றொழில், 19
- 39 அருள்பு இலங்கைநாதன், கடற்றொழில், 22
- 40 அருணாச்சலம் இளையபெருமாள், துறைமுக ஊழியர், 76
- 41 ஆறுமுகநாதன் இராமச்சந்திரன், மேசன், 41
- 42 பொன்னுத்துரை இராசேந்திரம், மீனவர், 23
- 43 பொன்னுத்துரை சண்முகலிங்கம், சாரதி, 43
- 44 பொன்னம்பலம் றஞ்சிதகுமார், கடற்றொழில், 25
- 45 பொன்னையா காளிதாஸ், இரும்பு வேலை, 26
- 46 செந்திவேல் சக்திவேல், கடற்றொழில், 24
- 47 சோதிலிங்கம் றமேஸ்குமார், கடற்றொழில், 18
- 48 செல்லையா யோகராசா, கமம், 19
- 49 செல்வக்கதிர்மலை மயில்வாகனம், பரிசோதகர், 55
- 50 செல்வசுந்தர் தவசீலன், மாணவன், 07
- 51 வெங்கடாச்சலம் சுப்பிரமணியம், நிலஅளவை அதிகாரி,
- 52 வேலும்மயிலும் செல்வச்சந்திரன், மாலுமி, 26
- 53 சுந்தரமூர்த்தி உமாசங்கர், வியாபாரம், 22
- 54 சுந்தரலிங்கம் ஞானவேல், கடற்றொழில், 21
- 55 சுப்பிரமணியம் அமுதன், வர்த்தகர், 28
- 56 சுப்பிரமணியம் பேரீன்பம், மாணவன், 20
- 57 சின்னத்துரை தம்பித்துரை, கடற்றொழில், 60
- 58 சின்னத்தம்பி கணேசலிங்கம், தொழிலாளி, 25
- 59 சின்னத்தம்பி சிவலிங்கம், சீவல், 50
- 60 சின்னவன் கந்தன், தொழிலாளி, 30
- 61 சிவப்பிரகாசம் சபாநாயகம், வியாபாரம், 77
- 62 சிவபாக்கியம் கந்தசாமி, சலவைத்தொழில், 42
- 63 சிவலிங்கம் இராமநாதன், சாரதி, 35
- 64 வடிவேலு குமாரசாமி, தொழிலாளி, 89
- 65 விஜயரட்ணம் முரளிதரன், கடற்றொழில், 20
- 66 வினாயகமூர்த்தி அருள்சோதி, ஊழியர், 29

13. வாக்குமூலங்கள்

இந்தியப் படையினரின் காலத்தில் அவர்களால் அநியாகமாகக் கொல்லப்பட்ட ஏனையவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஏறத்தாழ 500 பேரின் வாக்குமூலங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தொகுப்பே இங்கே தரப்படுகின்றது.

அடுத்து வரும் இரு வாக்குமூலங்களில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது போன்று, எறிகணைத் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்ப மக்கள் அடைக்கலம் புகுந்த பாடசாலைகளும் தாக்குதலுக்குள்ளாகியிருந்தன.

1. திருச்செல்வம் ஒழுங்கை, பலாலி வீதி. கோண்டாவிலைச் சேர்ந்த செல்லையா துரைராஜா தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் 1987 ஒக்டோபர் 20 ஆம் திகதி தன்னுடைய குடும்பம் சாவகச்சேரி மகளிர் கல்லூரியில் புகலிடம் கோரியிருந்ததாகச் சொல்லியுள்ளார். அங்கே அவருடன் கைக்குழந்தையுடன்

கூடிய அவருடைய மகளும் இருந்தார். மாலை 7.00 மணியளவில் நாவற்குழி முகாமில் நிலைகொண்டிருந்த இந்தியப் படையினர் ஏவிய எறிகணைகள் வகுப்பறையொன்றின்மீது விழுந்து வெடித்தன. அதில் அவருடைய மகள் கொல்லப்பட்டார். அன்றைய தினம் எறிகணைத் தாக்குதலில் அகப்பட்டு 10 மக்கள் கொல்லப்பட்டதாகத் துரைராஜா தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் கூறினார்.

2. **70, கன்னாதிட்டி வீதி, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கமலாம்பிகை கறுப்பையா என்பவர்** தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் ஒக்ரோபர் 20 ஆம் திகதி தன்னுடைய குடும்பம் நாவலர் பாடசாலையில் தஞ்சம் புகுந்ததாகத் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் கூறினார். ஒக்ரோபர் 24 ஆம் திகதி அங்கு வந்த இந்தியப் படையினர் பாடசாலையில் தஞ்சம் கோரியிருந்த மக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர் இதில் அவருடைய 28 வயது கணவரான சிவலிங்கம் கறுப்பையா உட்பட 17 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதாக அவர் கூறினார். கொல்லப்பட்டவர்களின் சடலங்களை பாடசாலை மைதானத்திலேயே அடுத்தநாள் இந்தியப்படையினர் எரித்தாகவும் அவர் கூறினார்.

இந்தியப் படையினர் எவ்வாறு ஆண்கள், பெண்கள், இளவயதினர், வயது முதிர்ந்தவர்கள் எனப் பலரையும் சுட்டுக்கொன்றொழித்தார்கள் என்பதை அடுத்தடுத்த வாக்குமூலங்கள் கூறுகின்றன. அவ்வாறான ஒன்பது வாக்குமூலங்களில் சொல்லப்பட்டவை கிழே தரப்படுகின்றது.

1. **சன்னாகம் மின்சார நிலையத்தைச் சேர்ந்த இராசையா சேகரம்** தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். அதாவது 1987 ஒக்ரோபர் 12 ஆம் திகதி, மாலை ஐந்து மணியளவில் பல்வேறு துருப்புக்காவிகளில் இந்தியப் படையினர் அவ்விடத்தை நோக்கி வருகின்றார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 28 மக்கள் ஒரே இடத்தில் கூடினர். சற்று நேரம் கழித்து அங்கே வந்த இந்தியப் படையினர் அவர்கள் 28 பேரையும் வெளி இடமொன்றுக்கு வருமாறு கட்டளையிட்டு பின்னர் அவர்களை நோக்கிச் சுட்டனர். **அச்சம்பவத்தில் எட்டுப்பேர் கொல்லப்பட்டார்கள்.** இந்தியப்படையினர் மாலை 6.30 மணியளவில் அங்கிருந்து சென்றனர். காயமடைந்தவர்கள் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட, ஏனையோர் அங்கிருந்து தப்பினர். ஒக்ரோபர் 16 ஆம் திகதியே அவ்விடத்திற்குத் திரும்பியதாக சேகரம் கூறினார். அன்றம்கூட இறந்தவர்களின் சடலங்கள் உடற்கூறுகளாக அங்கேயே கிடந்ததாகக் கூறினார். சேகரம் தன்னுடைய அம்மாவையும் அப்பாவையும் இழந்தார். அச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டவர்கள் என அவர் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் கூறியுள்ள பெயர்கள் வருமாறு: கணபதி இராசையா வயது 45, இராசையா மனோன்மணி, வயது 37, நன்னித்தம்பி ராஜினிதேவி, வயது 14, முத்தன் கதிரி வயது 33, முதுசிங்கம் பூரணன் வயது 33, கனகன் செல்லி வயது 60, கதிர்காமநாதன் சரோஜினிதேவி வயது 20, கதிர்காமநாதன் விலநாதன் வயது 89.
2. **பொக்கணை, ஊரெழுவைச் சேர்ந்த புவனேந்திரம் யோகம்மா** தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் கூறுகையில் 1987 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் 12 ஆம் திகதி வந்த இந்தியப் படையினர் கைகளை உயர்த்தியவாறு வெளியில் வருமாறு கட்டளையிட்டார்கள். அவர்கள் வெளியில் சென்றநேரத்தில் அவர்களை நோக்கி இந்தியப் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். அவருடைய மகள் சுடப்பட்டு கீழே விழுந்தார். ஆனால் அம்மகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு, இராணுவத்தின் கட்டளைக்கமைய அவர் தொடர்ந்தும் நடக்கவேண்டியிருந்தது. அவர்கள் வீடு திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டு, அங்கு சென்று பார்த்தபோது, மகள் மரணமடைந்தும், வீடு தீக்கிரையாகியும் இருந்ததைக் கண்டனர்.
3. **ஊரேழு, உரும்பிராயைச் சேர்ந்த ராஜலிங்கம் விஜயாவின்** வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 1987 ஒக்ரோபர் 12 காலை 10 மணியளவில் இந்தியப் படையினர் வந்து கதவில் தட்டித் திறந்து, வீட்டுக்குள் நுழைந்து, தேடுதல் நடாத்தினார்கள். அவர்கள் திரும்புகையில், தமக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்ய மாட்டோம் என்றும், அவர்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும் என்றும் சொன்னதாக விஜயா கூறுகின்றார். அப்பிரதேசத்திலிருந்து ஏனைய

வீடுகளிலும் இந்தியப் படையினர் அவ்வாறு செய்ததாக அயலவர்கள் வாயிலாக பின்னர் விஜயா அறிந்துகொண்டார். மாலை மூன்று மணியளவில், வேறு ஒரு தொகுதி இந்தியப் படையினர் மீண்டும் வந்து கதவைத் தட்டினார்கள். குழந்தையைக் கையில் வைத்திருந்த அவருடைய கணவர் கதவைத் திறந்தபோது, இந்தியப் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். குழந்தையுடனேயே அவர் நிலத்தில் விழுந்தார். பின்னர் இந்தியப் படையினர் அங்கிருந்து வெளியேறியதும், அயலவர்களின் உதவியுடன் விஜயா தன் கணவரையும் குழந்தையையும் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசென்றார். செல்லும்வழியிலேயே கணவர் மரணமடைந்தார். பிள்ளையின் வலது கை முழுங்கையுடன் கழற்றப்பட்டது.

4. **சர்வதா, சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த சீனியர் சந்திரகுமரனின்** வாக்குமூலத்தில், 1987 ஒக்ரோபர் 13 ஆம் திகதி தன்னடைய மனைவியான 32 வயதுடைய சந்திரகுமரன் ஈஸ்வரியும் 12, 8, 3 வயதுகளையுடைய மூன்று பிள்ளைகளும் சுன்னாகம் மின்சார நிலையத்தில் வைத்து இந்தியப் படைகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாக விபரித்தார்.

5. **பலாலி வீதி, வசாவிளானைச் சேர்ந்த சிவஞானசுந்தரம்பிள்ளை சிவனேசனின்** வாக்குமூலத்தில் 1987 ஒக்ரோபர் 16 ஆம் திகதி தன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்த இந்தியப் படையினர் அப்பா இலகூப்பிள்ளை சிவஞானசுந்தரம்பிள்ளை, வயது 63, அம்மா சிவஞானசுந்தரம்பிள்ளை சிவபாக்கியம், வயது 59, சகோதரன் சிவஞானசுந்தரம்பிள்ளை சிவதரன், வயது 32 ஆகியோரை சுட்டுக்கொன்றதாக கூறுகின்றார். சிவனேசன் இச்சம்பவம் நடப்பதற்குச் சற்று முன்னர்தான் கடைக்குச் சென்றுவிட்டு திரும்பி வருகையில் இந்தியப் படையினர் அவருடைய வீட்டுக்குள் சென்றதாக சில அவருக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஒக்ரோபர் 25 ஆம் திகதி தான் சிவனேசனால் வீட்டுக்குத் திரும்பக் கூடியதாய் இருந்தது. அவ்வாறு வந்து பார்த்தபோது அவருடைய குடும்ப அங்கத்தவர்களின் சடலங்கள் மிகவும் சிதைவடைந்த நிலையிலிருந்ததையும் கண்டார்.

6. **கரந்தன் வீதி, ஊரெழு, சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த சின்னம்மா பூபதிப்பிள்ளையின்** வாக்குமூலத்தில், 1987 ஒக்ரோபர் 20 ஆம் திகதி, இந்தியப் படையினர் முன்னேறி வந்ததைத் தொடர்ந்து, 65 வயதுடைய அவருடைய தந்தை இளையவன் ராமு தம்முடைய குடும்பத்துடன் வீட்டிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார் என்று கூறினார். வீட்டிலிருந்து ஏறத்தாழ 200 மீற்றர் தூரத்தில் இந்தியப் படையினர் அவர்களை நோக்கி சுட்டனர் அதில் அவருடைய தந்தை காயமடைந்து அவ்விடத்திலேயே மரணமடைந்தார். ஏனையோர் அவருடைய சடலத்தை அங்கேயே விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து தப்பிச்சென்றனர். ஒரு மாதத்தின் பின்னரே அவர்களால் திரும்பவும் வீடு செல்ல முடிந்ததாகவும் அவ்வாறு சென்றபோது, தந்தையின் எலும்புக்கூடு அந்த இடத்திலேயே இருந்ததாகவும் கூறினார்.

7. **கலைவாணி வீதி, அனுங்கை, கோண்டாவில் என்னும் முகவரியைச் சேர்ந்த நாகேஸ்வரி ராஜலிங்கத்தின்** வாக்குமூலத்தில், 1987 ஒக்ரோபர் 16 ஆம் திகதி வீட்டுக்குள் நுழைந்த இந்தியப் படையினர் தன்னுடைய கணவரையும், 78 வயது நிரம்பிய மாமியான செல்லையா, ஆச்சிப்பிள்ளையையும் சுட்டுக்கொன்றதாகச் சொல்கின்றார். அதிலிருந்து தப்பி வெளியேறிய நாகேஸ்வரிக்கு, நவம்பர் 21 ஆம் திகதியே வீடு திரும்பக்கூடியதாக இருந்தது. அவ்வாறு திரும்பிச் சென்று பார்த்தபோது கணவருடையதும் மாமியினதும் எலும்புக்கூடுகள் வீட்டிலேயே இருந்ததைக் கண்டார்.

8. **வண்ணார் கோவிலடி, வசாவிளானைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம் நாகலிங்கத்தின்** வாக்குமூலத்தில், ஒக்ரோபர் 19 ஆம் திகதி, அவருடைய மனைவி அயலவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்றதாகவும், அந்நேரத்தில் அவ்வீட்டுக்குள் நுழைந்த இந்தியப் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து ஒருவரைக்

காயப்படுத்தியதாக கூறினார். அவ்வீட்டிலிருந்து ஏனையவர்கள் சமையலறைக்குள் ஓடிச்சென்று, ஒளிந்துகொண்டார்கள். கதவை உடைத்துக்கொண்டு சமையலறைக்குள் நுழைந்த இந்தியப் படையினர், துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து ஒருவரை அந்த இடத்திலேயே சுட்டுக்கொன்றனர். அவருடைய மனைவி உட்பட வேறும் மூன்றுபேர் அச்சம்பவத்தில் காயமடைந்தனர். அவருடைய மனைவி பின்னர் காயம் காரணமாக இறந்துபோனார்.

9. **யாழ்ப்பாண வீதி, உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த வணக்கத்துக்குரிய அருட்தந்தை வீரவாது நத்தானியல் தர்மகுலசிங்கத்தின்** வாக்குமூலத்தில், 1989 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 15 ஆம் திகதி இந்தியப் படையினர் தன்னுடைய வீட்டின் பின்புறமாகவும் முன்புறமாகவும் உள்ளே நுழைந்ததாகக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு நுழைந்த இந்தியப் படையினர் கையில் குழந்தையைத்தூக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்த அவருடைய சகோதரனைச் சுட்டார்கள். சகோதரனுக்கும் சிறு குழந்தைக்கும் சிறு காயம் ஏற்பட்டது. பின்னர், கர்ப்பிணியாக இருந்த ஒரு சகோதரி உட்பட இரு சகோதரிகளையும் சுட்டுக்கொன்றார்கள். கர்ப்பவதியாக இருந்த சகோதரியின் கைகளில் இருந்த குழந்தைக்கும் தொடையில் காயம் ஏற்பட்டது.

இந்தியப் படையினர் முன்னேறி வந்த நேரத்தில் வீடுகளிலிருந்து வெளியேறுவதில் சிறிது தாமதித்தவர்கள் எறிகணைத்தாக்குதலில் குடும்பம் குடும்பமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். பொதுஇடங்களுக்கு நடந்துசெல்ல முடியாத வயது போனவர்களும் அவரவர் குடும்பத்தினர் வந்து பார்த்தபோது என்புக்கூடுகளாகவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்கள்.

1. **கோண்டாவில் வடக்கு கோண்டாவிலைச் சேர்ந்த சின்னையா கனகசபாபதியின்** வாக்குமூலத்தில் கூறுகையில், 1987 ஒக்டோபர் 10 ஆம் திகதி, நடக்கமுடியாத 88 வயதான அவருடைய அப்பாவை வீட்டில் விட்டுவிட்டு ஏனையோர் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலில் தஞ்சம் அடைந்திருந்தாக சொன்னார். அவருடைய இடத்திற்கு நுழைந்த இந்திப்படையினர் அவருடைய தந்தை உட்படப் பலரை சுட்டுக்கொன்றுவிட்டதாக அயலவர் ஒருவர் வந்து ஒக்டோபர் 16 ஆம் திகதி அவருக்குச் சொன்னார். அவருடைய தந்தையின் நிலைமை பற்றித் தெரிந்துகொள்ள அவருடைய வீட்டுக்கு அவரால் உடனடியாகச் சொல்ல முடியாதளவுக்கு நிலைமை காணப்பட்டது. நவம்பர் 21 ஆம் திகதிதான் அவர்களால் திரும்பவும் வரக்கூடியதாக இருந்தது, அவ்வாறு திரும்பி வந்தபோது ஒரு எலும்புக்கூடுதான் வீட்டில் காணப்பட்டது. அதில் இருந்த உடைகளை வைத்துத்தான், அது அவருடைய தந்தையுடையது என்பதை அவர்கள் உறுதிசெய்தார்கள்.
2. **பலாலி வீதி, கோண்டாவிலைச் சேர்ந்த வைத்தியர் நாகலிங்கம் திருஞானசம்பந்தன்** அவருடைய சகோதரையும், சகோதரனின் மனைவியையும் அவர்களின் குழந்தையும் இழந்திருந்தார். அவர் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“ஒக்டோபர் 14 ஆம் திகதிக்கு முன்னதாக நாம் அனைவரும் எங்களுடைய சொந்த வீட்டிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தோம். எங்களது வீட்டைச் சுற்றி எறிகணைகள் வந்து விழத்தொடங்கியதும், நாம் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலுக்குச் சென்று தஞ்சமடைந்தோம். நவம்பர் 1 ஆம் திகதி மட்டில், இல. 268, நல்லூர் வீதிக்குச் சென்று அங்கே தஞ்சமடைந்தோம்.

ஒய்வுபெற்ற பிராந்திய விவசாய மேம்பாட்டு அதிகாரியான, 68 வயது நிரம்பிய என்னுடைய சகோதரன் நாகலிங்கம் ஜெயசீலன் இருபாலை கோண்டாவிலிலுள்ள “ஈஸ்வரன் இல்லம்” எனப்படும் அவருடைய சொந்த வீட்டிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய வீட்டில் சகோதரனுடன்

அவருடைய மனைவி றுக்குமணி, மகன் ஞானாசஸ்வரன் மற்றும் இரு உள்ளூர் உதவியாளர்கள் கனகா கலாராணி, கனகா விஜயலக்மி ஆகியோரும் இருந்தார்கள்.

நவம்பர் 1 ஆம் திகதி என் தம்பியின் வீட்டுக்கு அருகில் வசித்த ஒருவர் என்னிடம் வந்து, தம்பி, மனைவி, மகன், மற்றும் இரு உதவியாளர்களின் சடலங்கள் அவர்களது வீட்டுக்குப் பின்புறம் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்காயங்களுடன் காணப்படுவதாகச் சொன்னார். அங்கு நிலவிய அசாதாரண நிலைமை காரணமாக எம்மால் உடனடியாக அங்கு செல்ல முடியவில்லை. சில நாட்களின் பின்னர், ஐந்து சடலங்களையும் அவ்வளவிலேயே போட்டு எரித்ததாக ஏனைய உறவினர்கள் வந்து சொன்னார்கள். நவம்பர் 16 ஆம் திகதி ஒருவாறு அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கே அவர்களது தனிப்பட்ட உடமைகள் காணாமற்போயிருந்ததுடன் வீடும் சூறையாடப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் வளவில் உடல்கள் எரிக்கப்பட்டதற்கான அடையாளங்களையும், சில என்புகள் அங்கே இருந்ததையும் கண்டோம்.”

3. 392, நாவலர் வீதி, கைலாசப்பிள்ளையார் கோவிலடியைச் சேர்ந்த சங்கரப்பிள்ளை தில்லையம்பலத்தின் வாக்குமூலத்தில், 1987 ஒக்டோபர் 11 ஆம் திகதி, தன்னடைய வீட்டில் தன்னுடைய உறவினர்களில் பலர் தஞ்சமடைந்திருந்தாகக் கூறினார். யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் நிலைகொண்டிருந்த இந்தியப் படையினர் எறிகணைகளை ஏவத்தொடங்கினர். மூன்று எறிகணைகள் அவருடைய வீட்டின் மேல் விழுந்து வெடித்தன. அதில் 32 வயதான அவருடைய மருமகன் யோகநாதன், 90 வயது மாமா பசுபதி, ஒன்றுவிட்ட சகோதரி சின்னம்மா, அவருடைய மருமகள் நிர்மலாதேவி ஆகியோர் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். அவருடைய மகன் கதிர்காமநாதன், வயது 32, மகள் பவானி யோகநாதன் வயது 28, மருமகன் மகேஸ்வரகுமார் ஆகியோர் படுகாயமடைந்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுப் பின்னர் மரணமடைந்தார்கள். தில்லையம்பலத்தின் 2 மற்றும் 3 வயது நிரம்பிய இரு பேரக் குழந்தைகளும் இதில் படுகாயமடைந்தார்கள்.

4. 66-3 பாலலிவீதி, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த முகாரசாமி தருமலிங்கம் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் 1987 நவம்பர் 5 ஆம் திகதி இந்தியக் குண்டுவிமானங்களும் உலங்கு வானூர்திகளும் தமது இடத்தில் தாக்குதலை நடாத்தியதாக கூறினார். ஒரு குண்டு அவருடைய வீட்டின் மேல் விழுந்து அவருடைய 18 வயது மகள் தருமலிங்கம் நவராஜினி உட்பட குடும்ப அங்கத்தவர்கள் ஐந்து பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். இச்சம்பவத்தில் அவருடைய மச்சானின் பெற்றோர். மற்றும் மூன்று பிள்ளைகள் என ஐந்துபேரும் இச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள்.

சில சம்பவங்களில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த மக்களும், சில சம்பவங்களில் இந்தியப் படைகளிடமிருந்து அனுமதி பெற்று தொண்டுப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களும் கூட கொல்லப்பட்டார்கள்.

1. சண்டிலிப்பாய் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பரராஜசிங்கம் புவனேஸ்வரியின் வாக்குமூலத்தில் 1987 நவம்பர் 9 ஆம் திகதி கல்வளைப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் எறிகணைத் தாக்குதலில் காயமடைந்த நான்குபேரை ஒரு காரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன்னுடைய கணவர் சென்றதாக கூறினார். அன்றைய தினமே திரும்பி வந்த அவர், தெல்லிப்பளை வைத்தியசாலையிலிருந்து யாழ்ப்பாண பொது வைத்தியசாலைக்கு சில நோயாளிகளை கொண்டுசெல்ல வேண்டியிருப்பதாக தன்னடைய மனைவிக்கு கூறியிருக்கின்றார். பின்னர் அவர் வைத்தியசாலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருக்கின்றார். அவருடைய கணவரும் மேலும் நான்குபேரும் காரில் வைத்தே இந்தியப் படைகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாக புவனேஸ்வரிக்குச் சொல்லப்பட்டது.

2. அன்புவெளிபுரம், திருகோணமலையைச் சேர்ந்த முத்து பொன்னுத்துரையின் வாக்குமூலத்தில், 1986லிருந்து தன்னுடைய குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நீர்வேலி ப.நோ.கூ.ச. கட்டடத்தில் அகதிகளாக வாழ்ந்து வந்தாகச் சொல்கின்றார். ஒக்ரோபர் 27 ஆம் திகதி அவருடைய மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் திருகோணமலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். நவம்பர் மாதம், திருகோணமலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த வான் ஒன்றின்மீது இந்தியப் படையினர் துப்பாக்கிச்சூடு நடாத்தியதாகவும் அதில் பிராமணக் குரு உட்பட 16 பேர் கொல்லப்பட்டதாகவும் அவர் அறிந்துகொண்டார். அவ்வாகனத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களில் அவருடைய மனைவியான மகேஸ்வரி பொன்னுத்துரை வயது 49, பிள்ளைகளான பொன்னுத்துரை மஞ்சளாதேவி, வயது 28, பொன்னுத்துரை மகலேஸ்வரி வயது 10 ஆகியோரும் அடங்கியிருந்தாக 1987 டிசம்பரில்தான் அவருக்குத் தெரியவந்தது.

பாதிக்கப்பட்ட பலரது வாக்குமூலங்களில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதும் பதிவாகியுள்ளது.

தேனியம்பை, வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த பொன்னம்பல லோகேந்திரன் தனக்கும், தன்னுடைய இரு நண்பர்களுக்கும், இதர நான்கு இளைஞர்களுக்கும் 1987 நவம்பர் 16 ஆம் திகதி இந்தியப் படையினரால் இழைக்கப்பட்ட அடி, மின்சார பாய்ச்சல் சித்திரவதை ஆகியவற்றை தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் விபரிக்கின்றார். லோகேந்திரனும் ஏனைய இரண்டுபேரும் ஒரு இடத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்க ஏனையோர் வேறொரு இடத்திற்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டார்கள். இரண்டு நாட்களின் பின்னர், அவர்கள் அனைவரையும் ஒரு வானில் ஏற்றி வெல்லாவெளி வெட்டைக்குக் கொண்டுசென்றார்கள். அவ்வாறு எடுத்துச் செல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவரான பரமசாமி பரமநாதன் சடலமாகவே எடுத்துச்செல்லப்பட்டார். அவரது சடலத்தை இந்தியப் படையினர் வெல்லாவெளியில் புதைத்தார்கள். தாம் கடுமையாகச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாகவும், அதில்தான் பரமநாதன் இறந்தாகவும் அவருடன் கூட அழைத்துச்செல்லப்பட்ட இளைஞர்களில் ஒருவர் லோகேந்திரனுக்குக் கூறினார். அனில்குமார் என்ற இந்தியப் படைவீரரே பரமநாதனைச் சித்திரவதை செய்தவர்களின் முக்கியமானவர் என்று லோகேந்திரன் தன்னுடைய வாக்குமூலத்தில் சொல்லியிருக்கின்றார். பரமநாதனின் சடலத்தைப் புதைத்த பின்னர், மேலும் புதைகுழிகளைத் தோண்டுமாறு அவர்களுக்கு இந்தியப் படையினர் கட்டளையிட்டார்கள். பின்னர், முனுசாமி பாபுராஜ் என்ற இளைஞரைப் பார்த்து, தான் வெட்டிய குழிக்குள்ளேயே நிற்குமாறு இந்தியப் படையினர் ஆணையிட்டார்கள். பின்னர் அவர் இந்தியப் படையினரால் சுட்டுபட்டு அதற்குள்ளேயே போடப்பட்டார். ஏனையோருக்கும் அதே விதியே நடக்கும் என்று எச்சரிக்கப்பட்டார்கள். ஆயினும் பின்னர் லோகேந்திரன் உட்பட ஏனையோர் விடுவிக்கப்பட்டார்கள்.

14. இந்தியப் படைகளின் பாலியல் வல்லுறவுகள்

இந்திய அமைதிப்படைகளின் காலத்தில் அவர்கள் தமிழ் பெண்கள் மீது பரவலான பாலியல் வல்லுறவுகளையும் மேற்கொண்டார்கள். இதுபற்றிய முறைப்பாடுகளுடன் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இந்திய இராணுவத் தளபதியிடம் சென்றபோது, இப்படியான முறைப்பாடுகளுடன் தன்னிடம் வரவேண்டாம் என்றும், யாரையாவது அவரது படைகள் சுட்டால் மட்டுமே முறைப்பாடுகளுடன் வரவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கின்றார். இந்திய இராணுவத்தால் பாலியல் வன்முறைகளை மிகப் பரவலாக இடம்பெற்று வந்ததால் இதை ஒரு குற்றச்செயலாக கருதவேண்டாம் என்று இராணுவத் தளபதிகள் மக்களை நிர்ப்பந்தித்துள்ளார்கள்.

இக்காலப்பகுதியில் தமிழர் தாயகத்தில் பணியாற்றிய பல தமிழ் வைத்தியர்கள் இந்தியப் படைகளால் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாகிய நூற்றுக்கணக்கான இளம் பெண்களுக்கு சிகிச்சையளித்திருக்கின்றார்கள். பல்கலைக்கழக ஆசிரியரும் சமூகப்பணி ஆர்வலருமாக இருந்து பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்ட ரஜினி தினகரகம் இந்தியப் படைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாலியல் வல்லுறவுகள் பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கின்றார். இந்தியப் படைகள் புரிந்த பாலியல் கொடுமைகள் சர்வதேச மன்னிப்புக் சபையின் அறிக்கைகளிலும் ஒரு தலைப்பாக இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச ஊடகங்களிலும் இந்தியப் படைகள் புரிந்த பாலியல் குற்றஞ்செயல்கள் பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக வெளிவந்திருக்கின்றன.

இக்காலப்பகுதியில் நிலவிய பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படும் பயம் காரணமாக இளம் பெண்கள் அதிக அளவில் தமிழ் ஆயுதக்குழுக்களில் இணைந்து கொண்டார்கள். தங்களது நண்பர்களும் அயலவர்களும் இந்தியப் படைகளால் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டதே தாங்கள் இவ்வாறு இணைவதற்கு உந்து சக்தியென்று பலர் கூறியுள்ளார்கள். மானுடவியலாளர்கள் கூற்றில் கூறுவதானால், ஒரு இளம் பெண்ணின் இம்முடிவானது, அவரை பாதிக்கப்படக்கூடியவர் என்ற நிலையை களைந்து சமூகத்தில் சக்தியுள்ள ஒருவராக மாற்றுகிறது எனலாம்.

புள்ளிவிபரங்கள்

இக்காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாலியல் வல்லுறவுகள் தொடர்பான ஆவணங்கள் தமிழ்ச் செயற்பாட்டாளர்களால் பரந்தளவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1987 ஒக்ரோபுருக்கும் 1988 யூனிற்கும் இடையில் தனித்தனியாக 60 இற்கும் மேற்பட்ட பாலியல் வல்லுறவுச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதற்கான ஆவணங்கள் உள்ளன. இவ்வாறான சில ஆவணங்களில் மருத்துவ அறிக்கையும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்ட சம்பவங்களில் 350 வரையான பெண்களும் யுவதிகளும் இவ்வாறாகப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டவர்களில் 14 வயது இளம் பெண்கள் தொடக்கம் 45 வயதான பெண்கள் வரைக்கும், கர்ப்பிணிகள்கூட உள்ளடங்குகின்றனர். ஏறத்தாழ அரைவாசிக்கும் மேல் 18 வயதுக்குட்பட்டவர்களேயாவர்.

பெரும்பான்மையான பாலியல் வல்லுறவுச் சம்பவங்கள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலேயே இடம்பெற்றன. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையான நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்களும் இந்திய இராணுவத்தின் கைகளில் அகப்பட்டு பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாகினர். தமிழர் கலாச்சாரத்தில் இக்குற்றச்செயல் மிகவும் பாரதூரமான தன்மையில் பார்க்கப்படுவதால், பெருந்தொகையான சம்பவங்கள் ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை. எனினும் இந்தியப் படைகளின் பாலியல் வல்லுறவானது ஒரு திட்டமிட்ட வன்முறை வடிவமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை இச்சம்பவங்களின் சாட்சிகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட வாக்குமூலங்களும் ஏனைய விபரங்களும் காட்டுகின்றன.

இந்தியப் படைகளின் பாலியல் வல்லுறவுகளின் பொதுவான அம்சங்கள்

பாலியல் வல்லுறவுச் சம்பவங்கள் காட்டுவது போன்று, அவை ஒரு தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்தியப் படைகள் மத்தியில் இது ஒரு பரவலான ஒரு செயற்பாடாகவும் இருந்துள்ளது. பல சம்பவங்களில் இந்தியப் படையினர் பெண்களை அவர்களது வீடுகளில் வைத்தே பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தியுள்ளனர். மற்றைய சம்பவங்களில் பெண்களைக் கடத்தி தமது முகாம்களுக்கோ அல்லது கைவிடப்பட்ட இடங்களுக்கோ கொண்டுசென்று வல்லுறவுக்குட்படுத்தியுள்ளார்கள். முகாம்களிலும் காவலரண்களிலும் நிலைகொண்டிருந்த படைவீரர்கள் மக்களுடைய குடியிருப்புக்களுக்குச் சென்று, வீடுகளுக்குள் நுழைவார்கள். இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட படைவீரர்கள் குடும்ப அங்கத்தவர்களைத் தாக்கிவிட்டுப் பின்னர் பெண்களையும் யுவதிகளையும் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்துவார்கள் அல்லது பாலியல் துன்பிரயோகம் செய்வார்கள். அதன்பின்னர், அவர்கள் வீட்டைச் சூறையாடி, குடும்பத்தின் தனிப்பட்ட உடைமைகளை அல்லது பெறுமதியான பொருட்களை தம்முடன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிடுவார்கள். சில சம்பவங்களில் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்திய பின்னர் பெண்கள் கொலைசெய்யப்பட்டும் உள்ளார்கள்.

1988 ஜனவரி 2 ஆம் திகதி, யாழ்மாவட்டத்திலுள்ள புன்னலைக்கட்டுவன் என்னும் இடத்தில் மூத்ததம்பி கனகேஸ்வரி என்பவரின் வீட்டிற்குள் மூன்று இந்திப்படையினர் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் அவரை தொல்லைப்படுத்தி, பாலியல் ரீதியாகத் துன்பிரயோகம் செய்துவிட்டு அவரது வீட்டையும் சூறையாடினர். அதே இடத்தில், நாகமுத்து சரவணை என்பவருடைய வீட்டிற்குள் நுழைந்த வேறு மூன்று இந்தியப் படையினர் அவருடைய மகள்மாரை பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்த முயற்சித்திருக்கின்றார்கள்.

1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 17 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் கோண்டாவில் கிழக்கில் இரண்டு இந்தியப் படையினர் காங்கேசன் துறை வீதி மற்றும் முதட்டு மடம் வீதிச் சந்தியிலிருந்த எஸ். சற்குணதேவியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அவரைப் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தினார். அவர்கள் அவரது கணவரைக் கட்டி அவரைத் தாக்கியும் இருந்தனர். 1987 நவம்பர் 26 ஆம் திகதி. ஜி.செல்வநாயகத்தின் வீட்டுக்குள் நுழைந்த சில படையினர் அவரைப் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தினர். இவ்விரு சம்பவங்களும் எவ்வாறு இந்தியப் படையினர் வீடுகளுக்குள் அத்துமீறி நுழைந்து பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தினார்கள் என்பதை காட்டுகின்றன.

1987 நவம்பர் 21 ஆம் திகதி. யாழ்மாவட்டத்திலுள்ள உடுவிலைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் உடுவில் இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டு அங்கிருந்த படையினரால் பாலியல்வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

1987 ஒக்டோபர் 17 அம் திகதி. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் உரும்பிராய் என்னும் இடத்தில் 30 பெண்கள் இந்தியப் படைவீரர்களால் கடத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது.

1987 ஒக்டோபர் 20 ஆம் திகதி, யாழ்ப்பாண மானிப்பாயில் ஒரு தாயும் அவருடைய மகளும் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

1989 வரை வடமராட்சியில் பணியாற்றிய தமிழ் வைத்தியர் ஒருவர் இந்தியப் படைவீரர்களால் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்ட பலருக்குச் சிகிச்சையளித்தார். அவர் கேட்ட தகவல்களின் படி, அதிகமான பாலியல் வல்லுறவுகள், இந்திய இராணுவத்தினர் வீடுகளைச் சுற்றிவளைத்து ஆண்களை பிடித்துச் செல்லும் நடவடிக்கைகளின்போதே இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இந்நேரத்தில் இந்தியப் படையினரின் ஏனைய வீரர்கள் வீடுகளுக்குள் நுழைந்து பெண்களையும் யுவதிகளையும் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்துவார்கள். இவ்வாறான ஒரு சம்பவத்தில் 8, 10, 12 வயதுடைய மூன்று சகோதரிகள் படைவீரர்களால் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்காளாக்கப்பட்டார்கள். சிகிச்சையின்போது அவர்களது மார்பகங்களைச் சுற்றி கடித்த அடையாளங்கள் இருந்ததை அவ் வைத்தியர் கண்டார்.

இவ்வாறு பாலியல் வல்லுறவுகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உளவளத்துணைச் சிகிச்சை, உடற்காயங்கள் மற்றும் பாலியல் ரீதியாகக்கடத்தப்படும் தொற்றுநோய்களுக்கும் அவர் சிகிச்சையளித்துள்ளார். பாலியல் வல்லுறவு காரணமாக பெண்கள் கர்ப்பமடைந்த நிலையையும் எதிர்கொண்டிருந்தனர். உடற்காயங்கள்

சிகிச்சையளிப்பதற்கு இலகுவானவையாக இருந்தன என்றும், ஆனால் உளவியல் தாக்கங்களுக்குச் சிகிச்சை வழங்குவது மிகவும் கடினமானது என்றும் கூறினார். பெரும்பாலான பெண்கள் அது தங்களுடைய தவறே என்று நம்புவதாகக் கூறி ஒரு குற்ற உணர்வினாலேயே மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததை அவ்வைத்தியர் அவதானித்தார். இம் மனநிலையிலிருந்த தனது நோயாளர்களை வெளியில் கொண்டு வருவது அவ்வைத்தியருக்குப் பெரும்பாடாக இருந்தது.

பாதிக்கப்பட்டவர்களது பதில் நடவடிக்கைகள்

பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு சமூக்தால் கறை பூசப்படும் என்ற பயம் காரணமாக பாலியல் வன்முறைச் சம்பவங்களைப் பற்றி முறையிடுவது தமிழ் சமூகத்தில் மிகவும் அரிதான செயல். இருந்தும் கூட, சில பாலியல் வன்முறைச்சம்பவங்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களால் வெளிகொண்டு வரப்பட்டன. இப்பாதிப்புகளை எதிர்கொள்ளும் வேறு சில வழிகளையும் இவர்கள் செயற்படுத்தியுள்ளார்கள்.

1988 ஏப்ரலில், கிளிநொச்சி இரணைமடு மற்றும் முல்லைத்தீவின் விசுவமடு ஆகிய இடங்களில் ஆறு பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டார்கள். இச்சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட அயலவர்களும் அவ்விடங்களில் வாழ்ந்த மக்களும் தங்களது வீடுகளுக்குள்ளேயே இருந்ததுடன் ஏப்ரல் 10 ஆம் 11 ஆம் திகதிகளில் தங்களது கடைகளைப் பூட்டி, வியாபாரங்களையும் நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள். இச்சம்பவமானது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தும் ஒரு அடையாளமாக மட்டுமன்றி, கொடூரமாக தாக்கப்பட்ட பெண்களின் குடும்பத்தவர் சோகம் ஆறும் நேரமாகவும் அவர்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும் செயலாகவும் இருந்தது.

1987 நவம்பர் 30 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள கோண்டாவில் மேற்கைச் சேர்ந்த 47 குடிமக்களால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையொன்று, பின்வருமாறு சொல்கின்றது:

“இச்சம்பவங்களானது இப்பகுதி மக்கள் மத்தியில் பயத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதுடன் அவர்களில் சிலர் இவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறிக்கொண்டும் இருக்கின்றார்கள். பாதுகாப்பாக வாழமுடியும் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் எமது வீடுகளுக்குத் திரும்பும்போது, அமைதி காக்கும் படையினரால் நாம் தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கப்படுகின்றோம்.”

அதிகாரிகள் பதில் நடவடிக்கைகள்

பாலியல் வல்லுறவுக்குச் சம்பவங்களுக்கு இந்தியப் படையினரும் இலங்கை அரசாங்க அதிகாரிகளும் வழங்கிய பதில்கள் ஒன்றில் அச்சம்பவங்கள் நடக்கவில்லை என்று மறுப்பதாக அல்லது அவற்றை குறைத்துக்காட்டுவதாகவே இருந்தன. இந்தத் தந்திரமானது பொறுப்பிலிருந்தும் நீதியிலிருந்தும் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு மட்டுமன்றி, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையையும் கௌரவத்தையும் இழந்த நிலையினைப் பதியச் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்துவதானது பெண்களையும் அவர்கள் சமூகத்தையும் பாரியளவில் பாதிப்புறச் செய்ததுடன், இவ்வாறு அதனை மறுப்பதானது தமிழ் மக்களின் ஒட்டுமொத்த மன அழுத்தத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

1987 நவம்பர் 21 ஆம் திகதி, உடுவில் இராணுவ முகாமில் வைத்து பல பெண்கள் இந்தியப் படைகளால் பாலியல்வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டார்கள். பின்னர் இச்சம்பவம் பற்றி முறையிடுவதற்காகப் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்ட பெண்களும் அவர்களது பெற்றோரும் அதிகாரிகளிடம் சென்றார்கள். அதற்கு அதிகாரிகள்,

“பாலியல் வல்லுறவு என்பது பொதுவாக நடக்கும் ஒன்றே. இச்சம்பவம் பற்றி முறைப்பாடு செய்வதற்கு இங்கே வரவேண்டாம். யாராவது சுட்டுக்கொல்லப்பட்டால் நாங்கள் அதைப் பதிவதற்குத் தயாராக இருக்கின்றோம்” என்று சொன்னார்கள்.

பாலியல் வல்லுறவு என்பது “பொதுவாக நடக்கும் ஒன்று” என்று வகைப்படுத்துவதன் ஊடாக, அக்குற்றச்செயலதும் மனித உரிமை மீறலதும் தீவிரத்தன்மையினை குறைத்துக்காட்டும் ஒரு செயற்பாடாகவே இவர்களது பதில் அமைந்திருந்தது.

1988 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 2 ஆம் திகதி புன்னாலைக்கட்டுவன் வடக்கு, சிறி துர்க்கா சனசமூக நிலையத்தால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆவணம் ஒன்றில் அக்கிராமத்தின் 60 குடியிருப்பாளர்கள் கையொப்பமிட்டிருந்தார்கள். பாலியல் வல்லுறவுக்கு அல்லது துஸ்பிரயோகங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் பற்றிய ஒரு அறிக்கை உட்பட இந்தியப்படைகளால் இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை அவ் ஆவணம் கோடிட்டுக் காட்டியது.

படையினர் தமிழ்ப் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்துகின்றார்கள் என்ற ஊடகச் செய்திகளை யாழ்ப்பாண இந்திய இராணுவத் தலைமையகம் மறுத்தது. இவ்வறிக்கைகள் விஷத்தன்மையானதும் படையினரை கேவலப்படுத்துவதுமாக உள்ளது என அவர்கள் இதற்கு பதிலளித்தனர். மேலும்,

“பெண்களை போற்றுவது இந்திய கலாசாரத்தின் ஒரு உன்னதமான அம்சம். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று எல்லா இலங்கை தமிழருக்கும் மதிப்பளித்து வரும் இந்திய படை வீரர்கள் இப்படி மோசமான குற்றச்செயல்களை புரிவார்கள் என்பது ஏற்க முடியாதது”, என்றும் கூறினார்கள்.

பெண்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் இந்திய கலாசாரத்தை காட்டி இந்திய இராணுவம் பாலியல் வல்லுறவுக் குற்றச்சாட்டுகளை மறுக்க முயற்சிப்பதையே இது காட்டுகிறது.